ประสบการณ์
อานุภาพธรรมกาย

พระสมเด็จธรรมกาย รุ่น ๒๐๗ มีอานุภาพบรรเทา/รักษาโรค เป็นอัศจรรย์, **พระมหาวิชชา ญาณเมธี** เห็นเหตุการณ์ "ตายแล้วฟื้น" ที่บ้านเกิดด้วยอานุภาพพระสมเด็จธรรมกาย รุ่นธาตุ ๖, **สามเณรยศพล โพธิจันทร์ทอง** เผชิญเหตุมหัศจรรย์ ด้วยอานุภาพพระสมเด็จธรรมกาย รุ่นธาตุ ๖, **คุณสุวิชญ โรจนวานิช** ข้าราชการสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง กระทรวงการคลัง, **พระพิมพ์หลวงพ่อสด (พิมพ์กลม)** ช่วยชีวิตหนุ่มไทยในต่างแดน สามีของคุณโนรี รักษาบุญ รอดตายปาฏิหาริย์ด้วยพระผงพิมพ์จันทร์ลอย, **ลูกนายธนาคารรอดตาย** ด้วยพระสมเด็จธรรมกายคุ้มครอง, **พระกริ่งสัมมาอะระหัง** ช่วยให้วิศวกรปลอดภัยจากถูกเครื่องจักรบดมือ และ **พระกริ่งพุทธชัยมงคล** ช่วยให้ไวยาวัจกรปลอดภัยจากเหล็กเส้นทิ่มที่อก ฯลฯ

"

ธมฺโม หเว รกฺขติ ธมฺมจารึ

ธรรมแล ย่อมรักษาบุคคลผู้ประพฤติธรรม

"

วิชชาธรรมกาย
ช่วยนำมาซึ่งความสันติสุข*

ข้าพเจ้าเคยได้ยินว่า ในสมัยที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำ **พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)** ท่านยังมีชีวิตอยู่ ได้เคยใช้วิชชาธรรมกายช่วยชาติบ้านเมืองในยามวิกฤต เช่น เมื่อครั้งเกิดสงครามโลก เพื่อแก้ไขและป้องกันความวิบัติเสียหายให้เกิดความสันติสุข และร่มเย็น

ในยุคปัจจุบันนี้ ข้าพเจ้าก็ได้เห็นและได้ยินผู้เจริญภาวนาวิชชาธรรมกายชั้นสูงดำเนินรอยตามพระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำ ในยามที่ชาติบ้านเมืองจะประสบหรือกำลังประสบเหตุการณ์ไม่สงบทำนองนั้นเหมือนกัน ดังตัวอย่าง เช่น เหตุการณ์ไม่สงบเมื่อเดือนพฤษภาคม พ.ศ.๒๕๓๕ ซึ่งเหตุการณ์ในตอนแรกอยู่ระหว่างปลายสมัยการอบรมพระกัมมัฏฐานแด่พระสงฆ์ รุ่นที่ ๒๓ **ณ วัดหลวงพ่อสดธรรมกายาราม** ซึ่งเปิดการอบรมระหว่างวันที่ ๑-๑๕ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๓๕

เมื่อเหตุการณ์ไม่สงบเกิดขึ้น จนถึงใกล้จะเกิดความรุนแรงในตอนปลายสมัยของการอบรมนั้น หลวงป๋า (พระราชญาณวิสิฐ) เจ้าอาวาสวัดหลวงพ่อสดธรรมกายาราม ได้แนะนำพระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา ผู้ถึงธรรมกายและกำลังฝึกต่อวิชชาธรรมกายอยู่นั้นประมาณร่วม ๑๐๐ ท่าน ให้เจริญวิชชาธรรมกายชั้นสูง เก็บเหตุในเหตุแห่งเหตุการณ์ไม่สงบของชาติบ้านเมืองในครั้งนั้น เต็มกำลังทุกวัน จนเหตุการณ์คลี่คลายลงภายในระยะเวลา ๒-๓ วัน ก็พอดีการอบรมพระกัมมัฏฐานได้สิ้นสุดลง ผู้เข้ารับการอบรมต่างก็แยกย้ายกันกลับภูมิลำเนาไปหมด

เหตุการณ์ได้กลับตึงเครียดขึ้นอีก ถึงขั้นมีการเผชิญหน้ากันระหว่าง ๒ ฝ่าย คือ ฝ่ายรัฐบาล และฝ่ายประท้วง ซึ่งได้ทวีความรุนแรงขึ้นตามลำดับ

ในช่วงระยะเวลาดังกล่าวนั้น ข้าพเจ้าได้ทราบว่า หลวงป๋าได้พยายามรวบรวมศิษย์ผู้ทรงวิชชาธรรมกาย ได้ประมาณ ๔-๕ ท่านได้พยายามช่วยกันทำวิชชาแก้เหตุในเหตุของเหตุการณ์ไม่สงบในบ้านเมืองนั้นอย่างเต็มที่ แต่คราวนี้เหตุการณ์มิได้สงบลงง่ายเหมือนครั้งแรก

---

* เล่าโดย คุณสุวิชญ โรจนวานิช (ข้าราชการสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง กระทรวงการคลัง)

ต่อเมื่อเริ่มเกิดเหตุการณ์นองเลือดขึ้นประมาณครึ่งคืนกับหนึ่งวันจึงสงบลงได้ เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้ทรงมีพระกระแสรับสั่งให้ผู้นำฝ่ายรัฐบาล และผู้นำฝ่ายประท้วงให้เข้ารับพระบรมราโชวาท เหตุการณ์รุนแรงจึงสงบ

ได้ยินหลวงป๋ากล่าวกับศิษย์ว่า ภายหลังที่เหตุการณ์ สงบลงแล้วในช่วงแรก แล้วกลับมีเหตุการณ์รุนแรงก่อตัวขึ้นอีกนั้น เป็นเพราะกรรมเวรที่เคยเข่นฆ่ากันมาแต่อดีตชาติเรียกร้องรุนแรง แม้พระและผู้ทรงวิชชาธรรมกายจะพยายามช่วยกันทำวิชชาแก้ไขประกอบกับกำลังผู้เจริญวิชชามีน้อยด้วย จึงได้ผลอุปมาดั่งน้ำน้อยช่วยดับไฟ คือ โทสะ และมานะทิฏฐิของกลุ่มชนผู้มีเวรกรรมต่อกัน ได้น้อยและได้ช้า ฉันใดฉันนั้น

เพราะฉะนั้น จึงได้ยินบ่อยครั้งที่หลวงป๋าท่านกล่าวชักชวนว่าขอให้สาธุชนร่วมกันปฏิบัติภาวนาธรรมตามแนววิชชาธรรมกายของพระพุทธเจ้า ที่พระเดช-พระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำท่านได้เคยสั่งสอนถ่ายทอดไว้ โดยมีศีลเป็นบาทฐานให้มากๆ เพื่อให้สาธุชนมีศีลมีธรรมเป็นธรรมกายกันให้มากๆ สังคมน้อยใหญ่จะได้มีความสันติสุข และร่มเย็นมากๆ ประดุจดังว่า มีน้ำคือพระธรรมมากๆ ย่อมช่วยดับไฟ คือ โทสะ-พยาบาท, ราคะ-โลภะ, และโมหะ-มานะทิฏฐิ ของตนเองและผู้อื่นที่อยู่ร่วมกันในสังคม ตั้งแต่สังคมย่อย คือครอบครัวไปถึงสังคมใหญ่คือ สังคมประเทศชาติบ้านเมือง และสังคมโลกให้อยู่ร่วมกันด้วยความสันติสุขและร่มเย็นได้มากยิ่งขึ้น

แม้เมื่อไปเผยแผ่ธรรมปฏิบัติที่ประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อ ๑๙ มี.ค. - ๕ เม.ย. ๒๕๓๖ หลวงป๋า ท่านก็ได้แสดงปาฐกถาธรรมแก่คณาจารย์และนักศึกษาที่มหาวิทยาลัย Winona State University เมือง Winona รัฐ Minnesota ภายหลังเมื่อได้รับการอบรมการปฏิบัติภาวนาตามแนววิชชาธรรมกายกับหลวงป๋าแล้วถึงกับมีนักข่าวหนังสือพิมพ์ผู้เข้าร่วมอบรมภาวนาธรรม และนั่งฟังปาฐกถาธรรมด้วย ได้มีความประทับใจในธรรมจึงได้นำลงเป็นข่าวในหนังสือพิมพ์ Winona Daily News ในวันรุ่งขึ้น คือ วันอังคารที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๓๖ (มีเนื้อหาว่า การปฏิบัติภาวนาจะช่วยกำจัดความวิบัติของโลกได้)

ผู้เข้าร่วมฟังปาฐกถาธรรมโดย **พระอาจารย์มหาเสริมชัย ชยมงฺคโล**[๑] ที่ห้อง Kryzsko มหาวิทยาลัย Winona State University มีจำนวนประมาณ ๑๒๕ คน โดยได้รับคำแนะนำให้ลองปฏิบัติภาวนาธรรมตามแนววิชชาธรรมกายของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ด้วยการหลับตาลงเบาๆ ตรึกนึกถึงจุดเล็กใส กลางดวงแก้วกลมใส ณ ศูนย์กลางกายเหนือระดับสะดือ ๒ นิ้วมือ พร้อมกับบริกรรมภาวนาเพื่อประคองใจให้หยุดให้นิ่ง

พระอาจารย์มหาเสริมชัยได้แนะนำว่า น้ำน้อยย่อมแพ้ไฟ แต่ถ้าน้ำมากก็สามารถดับไฟลงได้ ดังนั้นการที่เราช่วยกันเจริญภาวนาธรรมยิ่งมากก็ยิ่งนำความสันติสุขมาสู่สังคมเล็กจนถึงสังคมโลกได้

การเริ่มต้นฝึกเจริญภาวนาธรรมจึงควรปฏิบัติทุกวันอย่างน้อยครั้งละ ๑๕ นาที ก่อนเข้านอนและหลังจากตื่นนอน

ประโยชน์ของการเจริญภาวนาที่เห็นได้ชัดในเบื้องต้นคือการมีสติในการพิจารณาถึงปัญหาต่างๆ ให้สามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างรอบคอบรัดกุมต่อไป

ในตอนท้ายของปาฐกถาธรรมนั้น ผู้ที่ฝึกปฏิบัติเจริญภาวนาได้แจ้งให้ทราบว่าได้เห็นดวงแก้วใส ตามที่พระอาจารย์มหาเสริมชัย ชยมงฺคโล ได้แนะนำสั่งสอนไว้

[๑] ปัจจุบันดำรงสมณศักดิ์เป็นที่ "พระราชญาณวิสิฐ"

วิชชาธรรมกาย ช่วยแก้โรค

รูปหล่อพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องใหม่ พระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำ ท่านได้ใช้วิชชาธรรมกาย ช่วยแก้โรคมาตั้งแต่สมัยที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ และยังคงมีสืบต่อมาจนถึงปัจจุบันที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

แต่หลวงป๋า ท่านมักจะบอกศิษยานุศิษย์ผู้ปฏิบัติถึงธรรมกายว่าการใช้วิชชาธรรมกายแก้โรค พึงช่วยทำให้แต่เฉพาะบุพการีผู้มีพระคุณ และผู้ทำคุณประโยชน์แก่พระพุทธศาสนาที่ได้พยายามช่วยตนเอง คือเป็นผู้ปฏิบัติภาวนาธรรมโดยมีศีลเป็นบาทฐานอยู่แล้ว เพราะมิฉะนั้นแล้วจะมีแต่ผู้มาขอให้ช่วยโดยที่เขาก็มิได้คิดจะปฏิบัติภาวนาธรรมช่วยตนเอง และแถมยังมีว่าแม้เราจะช่วยเขาแล้ว เขาก็ไม่เห็นคุณค่าของธรรม ว่าช่วยกำจัดทุกข์ภัยโรคได้จริง จึงควรช่วยแต่เฉพาะผู้ที่เห็นคุณค่าของพระรัตนตรัย ผู้ปฏิบัติธรรมที่พยายามช่วยตนเองอยู่แล้วให้ได้ผลดียิ่งขึ้นเท่านั้น มิฉะนั้น เราจะถูกแต่มารหลอกใช้ โดยที่เขาไม่เห็นคุณค่าของธรรมเลย หรือแม้มีผู้ที่เห็นคุณค่าอยู่ ตนก็จะถูกมาร คือลาภสักการะเข้าครอบงำได้ง่าย และต้องมีภาระหนักอยู่กับการแก้โรค จนไม่อาจปฏิบัติธรรมเพื่อประโยชน์ตนประโยชน์ท่าน ให้สูงยิ่งกว่านี้ หรือจนตัวเราเองกลับเป็นผู้มีกำลังกายทรุดโทรมและสมาธิเสื่อมถอย ไม่ช้าตนเองนั่นแหละจะเป็นผู้ย่ำแย่ และยิ่งถ้าไม่สังวรระวังศีลและอินทรีย์ หลงยินดีติดอยู่ในลาภสักการะ คุณธรรมเสื่อมหนักเข้า ธรรมกายก็ดับเท่านั้น

เพราะฉะนั้นทุกคนต้องปฏิบัติธรรม ช่วยตนเองด้วยอิทธิบาทธรรม ด้วยศรัทธามั่นคงในพระรัตนตรัย แล้วธรรมจะคุ้มครองรักษาตนเอง เรื่องนี้มีตัวอย่าง เช่น

คุณสุลักษณ์ ภรรยานายแพทย์ณรงค์ นิ่มสกุล ซึ่งเคยเป็นศิษย์ที่หลวงป๋าเคยสอนวิชาการสำรวจประชามติในชั้นปริญญาตรี ที่วิทยาลัยกรุงเทพ (ปัจจุบัน

เป็นมหาวิทยาลัยกรุงเทพ) ก็ได้เคยไปฝึกปฏิบัติภาวนาธรรมกับหลวงป๋า ตั้งแต่เมื่อครั้งท่านยังเป็นฆราวาส และต่อมาเมื่อหลวงป๋าบวชเป็นพระภิกษุแล้ว ก็ยังมาเข้ารับการอบรมกับท่านเมื่อมีโอกาสกลับมาประเทศไทย เพราะโดยปกติเธออยู่กับนายแพทย์ณรงค์ ซึ่งมีคลินิกอยู่ที่ประเทศญี่ปุ่น และกลับมาดูแลคลินิกที่ประเทศไทยเป็นครั้งคราว

เมื่อประมาณ ๔ ปีที่ผ่านมา เธอหายหน้าไปนาน เพราะเธอมีภารกิจที่ต้องทำหน้าที่แม่บ้าน และช่วยดูแลคลินิกของสามี และปรากฏว่าเธอได้ป่วยเป็นโรคมะเร็งถึงระดับร้ายแรง จนต้องผ่าตัดอวัยวะที่ทรวงอกทิ้ง แล้วจึงได้มาหาหลวงป๋า ซึ่งท่านก็ได้เมตตาแนะนำให้เธอรื้อฟื้นวิชชาธรรมกายที่เคยปฏิบัติได้แต่ได้ทอดทิ้งไปนาน เพราะได้มีภารกิจและความป่วยไข้เกิดขึ้น ให้กลับปฏิบัติได้ดีและเจริญดีขึ้น พร้อมกับแนะนำการเจริญภาวนาวิชชาธรรมชั้นสูงเพื่อแก้โรค และแนะนำการทำบุญที่เป็นมหากุศลให้

ในครั้งแรกที่เธอมาหาหลวงป๋านั้น หมอแผนปัจจุบัน ได้พยากรณ์ว่า เธอจะมีชีวิตอยู่ได้เพียง ๔-๖ เดือน เป็นอย่างช้า แต่เมื่อเธอตั้งใจปฏิบัติตามคำแนะนำ ของหลวงป๋าแล้ว ปรากฏว่าอาการของโรคหายจนแทบจะเป็นปกติ ถึงขับรถเองได้ และมีชีวิตอยู่ต่อมาได้ ๓ ปีเศษ

ภายหลังต่อมา เพราะความที่ญาติผู้ใกล้ชิดได้เป็นห่วงเธอมากจึงแนะนำให้เธอไปรับการรักษายังสำนักอื่นอีก ทั้งไสยศาสตร์และทั้งแผนโบราณกับพระภิกษุผู้รักษาด้วยวิธีการนวดที่ค่อนข้างหนัก ทั้งๆ ที่นายแพทย์ผู้สามีไม่เห็นด้วยกับที่ญาติแนะนำ แต่ไม่กล้าทัดทานความปรารถนาดีนั้น ทำให้โรคแพร่กระจาย แล้วเธอจึงกลับมีอาการทรุดลงอีกอย่างรวดเร็ว และได้เสียชีวิตลงอย่างมีสติและสงบ รวมระยะเวลาที่เธอมีอายุยืนยาวเกินกว่าหมอพยากรณ์ไว้เกือบ ๔ ปี ด้วยธรรมปฏิบัติตามแนววิชชาธรรมกาย ประกอบการรักษาพยาบาลตามแผนปัจจุบัน

หลวงป๋าท่านได้อธิบายว่า ธรรมปฏิบัติคือ มีการรักษาศีล๑, บริจาคทานแก่คณะบุคคลผู้ปฏิบัติธรรม เพื่อความบริสุทธิ์ กาย วาจา ใจ ของตน และเพื่อประโยชน์ ชนหมู่ใหญ่ ๑ และปฏิบัติภาวนาตามแนววิชชาธรรมกายของพระพุทธเจ้าด้วยอิทธิบาทธรรม ด้วยศรัทธาปสาทะในพระรัตนตรัย ๑, ย่อมช่วยทั้งกำจัดขัดเกลากิเลสตนและทั้งยังบุญกุศลให้เกิดและเจริญแก่กล้าขึ้นเป็นบารมี ให้ผู้ปฏิบัติธรรมนั้นมีความสันติสุข ร่มเย็นในชีวิต และให้เจริญรุ่งเรืองและได้รับความคุ้มครองป้องกันรักษา และกำจัดความทุกข์ โรค ภัยได้ อย่างน้อยก็ช่วยผ่อนหนักให้เป็นเบาได้แน่นอน

แต่ทุกท่านต้องปฏิบัติเอง คือ ตนต้องช่วยตนด้วยธรรม ธรรมจึงจะคุ้มครองรักษาผู้ประพฤติธรรมเอง

วิชชาธรรมกายสลายหมอก
ที่สนามบินลาครอสส์ ประเทศสหรัฐอเมริกา*

พระธรรมกายจำลอง
"พระพุทธชัยมงคล"
ปางสมาธิฐานบัวคว่ำบัวหงาย
ขนาดหน้าตัก ๙ นิ้ว

เป็นที่ทราบกันดีว่า หลวงป๋าไปเผยแผ่ธรรมะในอเมริกาปีละประมาณ ๓ อาทิตย์ มาเป็นเวลา ๓ ปีแล้ว แต่ละปีเราจัดรายการให้ท่านสอนจนแทบไม่มีเวลาว่างเลยทีเดียว คณะผู้ติดตามก็คงเหนื่อยมากเหมือนกัน การเดินทางไปแต่ละจุดแต่ละระยะก็จำเป็นต้องให้ตรงตามกำหนดเป้าหมายทุกแห่ง และมีคณะผู้ติดตามผลัดกันเป็นช่วงๆ ไป

ขอยกตัวอย่างเล่าให้ฟังถึงการเดินทางในช่วงท้ายของครั้งหนึ่ง คือ ช่วงที่หลวงป๋าบินจากนิวยอร์คไปมินนิโซต้า ผู้ติดตามคือคุณอภิชัย ส่วนที่เหลือของคณะ บางท่านก็บินกลับเมืองไทยก่อน บางท่านก็ยังค้างที่นิวยอร์คอีก ๑ คืน แล้วบินไปลอสแองเจลิส เพื่อรอคอยหลวงป๋าที่นั่น แล้วจึงกลับเมืองไทยพร้อมกัน

วันพุธที่ ๘ เมษายน หลวงป๋าไปถึงสนามบินมินนิอาโปลิส ตรงตามกำหนด และทุกอย่างเป็นไปด้วยความเรียบร้อยตามที่เรากำหนดการเอาไว้ การสอนธรรมะของหลวงป๋าที่มหาวิทยาลัยคาร์ลตัน ก็เป็นที่น่าสนใจอย่างยิ่ง สอนทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติธรรม คืนนี้เป็นคืนสุดท้ายในการสอนธรรมะในอเมริกาครั้งนี้ รุ่งเช้าจะต้องบินออกจากสนามบินลาครอสส์ เวลา ๐๖.๓๐ น. ฉะนั้น พอเช้าวันพฤหัสบดีที่ ๙ เมษายน เราต้องออกจากบ้านแต่เช้ามืด บังเอิญเช้านั้นหมอกลงจัดมาก ลูกชายต้องขับรถด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าก็นั่งไปข้างหลังด้วยความเป็นห่วงหลายๆ ประการ ความจริงถ้าอากาศดี เราก็จะขับถึงสนามบินได้ ในราว ๔๐ นาที หรืออาจจะใช้เวลาเพียง ๓๐ นาที ถ้าขับรถเร็วเกินอัตรากำหนด และหากไม่ถูกตำรวจเรียกเสียก่อน แต่เช้าวันนั้นเราต้องขับไปช้ามาก เรียกว่าคลานไปก็แล้วกัน ไม่ใช่วิ่งไป

* เล่าโดย อาจารย์ออมสิน การ์ดิเนอร์ มหาวิทยาลัยวิโนนา สเตท

เมื่อไปถึงสนามบิน ทราบว่าเครื่องบินต้องออกช้า เพราะหมอกจัด ทัศนวิสัยเห็นได้เพียงระยะ ๑ ส่วน ใน ๑๖ ส่วนของไมล์เท่านั้นเอง เจ้าหน้าที่ประกาศว่าการที่กัปตันจะนำเครื่องบินขึ้นนั้นจะต้องมีทัศนวิสัยมองเห็นได้ระยะ ๑ ส่วนใน ๔ ส่วนของไมล์ ฉะนั้นเราก็ไม่มีทางอื่นนอกจากรอให้หมอกจางลง จนกระทั่งมองเห็นได้ในระยะ ๑ ใน ๔ ส่วนของไมล์นั่นเอง เราก็ต้องรอกันอยู่ด้วยความเป็นห่วงว่า ถ้าช้ามากหลวงป๋าก็จะพลาดเที่ยวบิน ที่จะต้องไปต่อที่มินนิอาโปลิส

ข้าพเจ้าถามเจ้าหน้าที่ดูหลายครั้ง เขาก็บอกได้แต่ว่าถ้าออกได้ก่อน เวลา ๐๘.๓๐ น. ก็คงจะไม่พลาดเครื่องบินลำที่จะไปต่อที่มินนิอาโปลิส เราก็ได้แต่รอ พอ ๗ โมงครึ่ง เจ้าหน้าที่ประกาศว่าทัศนวิสัยเห็นได้เพียง ๑ ใน ๘ ของไมล์เท่านั้นเอง เรายิ่งวิตกมากขึ้น ประกอบกับลูกชายก็ต้องเข้าเรียน ๘ โมงครึ่ง ข้าพเจ้าเองก็มีสอน ๙ โมง หลวงป๋าท่านมองๆ แล้วก็บอกว่า ให้ข้าพเจ้าพาลูกๆ กลับวิโนน่าเถอะ เพราะท่านคิดว่ายังไงเครื่องบินก็จะออกได้ราว ๘ โมงเช้า ข้าพเจ้าก็ยังรีรออีกพัก หลวงป๋าท่านก็คะยั้นคะยอให้กลับจนได้ ตอนเราลงบันไดเลื่อน สวนทางกับกัปตันเครื่องบิน ซึ่งขึ้นบันไดเลื่อน ข้าพเจ้าเลยร้องถามว่าเครื่องบินจะออกได้ภายในครึ่งชั่วโมงหรือไม่ กัปตันตอบว่า คิดว่ายังไม่ได้เพราะหมอกยังหนาอยู่มาก ทำให้ข้าพเจ้าและลูกชายขับรถกลับวิโนน่าด้วยความไม่สบายใจ และเมื่อมาถึงมหาวิทยาลัยก็ต้องรีบเข้าสอนทันที

พอสอนเสร็จเวลา ๑๐ โมง ก็รีบโทรไปสอบถามสายการบินนอร์ธเวสต์ว่า เครื่องบินลำนั้นตกลงออกได้กี่โมง เขาตอบว่าออกไปเวลา ๐๗.๕๘ น. ข้าพเจ้าไม่แน่ใจว่าได้ยินถูกต้องหรือเปล่า จึงถามซ้ำอีกว่าออกเวลาเท่าไรนะ ก็ได้คำตอบว่า ออกจากลาครอสส์ เวลา ๐๗.๕๘ น. ถึงมินนิอาโปลิส เวลา ๐๘.๓๕ น. ข้าพเจ้านึกอยู่ในใจว่า หลวงป๋าท่านพยากรณ์อากาศได้อย่างไร และแถมยังพยากรณ์ได้ดีกว่ากัปตันอีกด้วย แต่ข้าพเจ้าก็นอนใจว่าหลวงป๋าต้องไม่พลาดเครื่องบินที่จะต่อที่มินนิอาโปลิส แต่คงจะไม่มีเวลาได้ฉันอาหารเช้าที่อลิสาเตรียมไปถวายที่สนามบินที่นั่น และพอข้าพเจ้าโทรไปถามอลิสาตอนเที่ยง ก็ได้ความตรงตามที่คาดไว้

เย็นนั้นข้าพเจ้ากลับจากทำงาน ก็ถามลูกชายว่า เมื่อเช้านี้หลวงลุงบอกว่าเครื่องบินจะออกได้ตอนกี่โมงนะ ลูกชายทั้งสองตอบว่า ๘ โมงเช้า ข้าพเจ้าจึงเล่าให้ลูกฟังว่า ได้โทรศัพท์สอบถามสายการบินนอร์ธเวสต์ เขาบอกว่าออกได้ ๐๗.๕๘ น. ข้าพเจ้าเดาไม่ออกว่าลูกชายทั้งสองคิดอย่างไร?

อันที่จริงข้าพเจ้าควรจะบอกลูกว่า นี่เป็นเรื่องของพระท่าน **ทำวิชชาประกอบธาตุธรรมละลายเมฆหมอกให้เป็นไอระเหยหมดไป** พอที่นักบินจะเห็นทัศนวิสัยได้ ๑ ใน ๔ ขึ้นไป และก็สามารถนำเครื่องบินขึ้นจากสนามบินลาครอสส์ ออกเดินทางต่อไปยังมินนิอาโปลิสได้

วิชชาธรรมกาย
ช่วยป้องกัน และกำจัดทุกข์ภัย

หลวงป๋าท่านเล่าให้ศิษย์ฟังว่า การเจริญภาวนาตามแนววิชชาธรรมกายนี้ ช่วยให้เกิดอภิญญาและช่วยให้ประกอบเป็นวิชชาได้ดี ถ้าผู้ปฏิบัติทรงวิชชาธรรมกายของพระพุทธเจ้า มุ่งตรงต่อการกำจัดกิเลสเหตุแห่งทุกข์ ด้วยความมีสติสัมปชัญญะดีพอสมควร มีศีลสังวร มีอินทรีย์สังวรดีพอสมควรแล้ว ย่อมได้รับการคุ้มครองรักษาโดยธรรมจากทั้งมนุษย์และอมนุษย์มีเทพยดา เป็นต้น

และถ้าขอความคุ้มครองปกปักรักษาจากเทพยดา เช่น จากพระอินทร์ หรือท้าวสักกเทวราชหรือท้าวจตุโลกบาล เป็นต้น ย่อมได้รับความคุ้มครองรักษาด้วยดี ให้ได้รับความสุขสวัสดีและปลอดภัยตามศักดิ์แห่งบุญบารมีของแต่ละท่านที่ได้สั่งสอนอบรมมา

ญาณดีย่อมรู้ ตา (ใน) ดี ย่อมเห็นได้ อนึ่งหลายท่านคงจะเคยได้ยินกิตติศัพท์พระของขวัญหลวงพ่อวัดปากน้ำ ช่วยทหารที่ไปในสงครามที่ประเทศเกาหลี ให้พ้นจากภยันตราย และช่วยประชาชนผู้มีพระนี้ไว้ในครอบครองให้รอดพ้นจากภยันตรายมาบ้างแล้ว **พระตระกูลวัดปากน้ำ** สร้างและซ้อนวิชชาธรรมกายชั้นสูงโดยท่าน **พระเดช-พระคุณพระภาวนาโกศลเถร** รองเจ้าอาวาสและพระอาจารย์ใหญ่ ฝ่ายวิปัสสนาธุระ วัดปากน้ำ ผู้เป็นทั้งสัทธิวิหาริกและอันเตวาสิกคือศิษย์โดยตรงของหลวงพ่อวัดปากน้ำ และศิษยานุศิษย์ของท่านก็ทรงพุทธานุภาพ เป็นที่ประจักษ์มากเช่นกัน ดังเช่น

พระผงสมเด็จธรรมกาย (พิมพ์เหรียญกลม)

พระสมบัติจักรพรรดิ (เหรียญภัตตาหาร-พิมพ์เหรียญกลม)

พระผงรูปเหมือนหลวงพ่อวัดปากน้ำ (พิมพ์เหรียญกลม)

พระกริ่งรูปเหมือนหลวงพ่อวัดปากน้ำ และ

พระพุทธชัยมงคล (พระบูชาธรรมกายลงรักปิดทอง ขนาดหน้าตัก ๙ นิ้ว) เป็นต้น

พระตระกูลวัดปากน้ำ ที่วัดหลวงพ่อสด-ธรรมกายารามได้สร้างขึ้น **โดยผ่านการเจริญวิชชาธรรมกายชั้นสูงของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ พระภาวนาโกศลเถร (วีระ คณุตฺตโม) รองเจ้าอาวาส และพระอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนาธุระ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ** ผู้สร้างพระผงธรรมขันธ์ รุ่นที่ ๔ ของวัดปากน้ำ และ**คณะศิษย์ของพระเดช พระคุณหลวงพ่อ เพื่อมอบเป็นที่ระลึกให้แก่สาธุชนผู้มีจิตศรัทธาบริจาคทรัพย์เพื่อช่วยสร้าง** และ**บำรุงวัดหลวงพ่อสดธรรมกายาราม ก็ให้ผลดีแก่ผู้มีไว้ในครอบครอง และได้แสดงพุทธานุภาพเป็นที่ปรากฏเช่นเดียวกับพระผงธรรมขันธ์ของวัดปากน้ำ** ดังตัวอย่างต่อไปนี้

รอดจากการถูกจี้ เพราะพระพุทธคุณ
พระผงสมเด็จธรรมกาย และ
พระผงรูปเหมือนหลวงพ่อวัดปากน้ำ (พิมพ์เหรียญกลม)*

ดิฉันอยู่อพาร์ตเม้นต์ "แจ่มจันทร์คอร์ท" ที่เอกมัย กรุงเทพฯ มีบ้านตึกแถวอยู่ซอยภาวนา ถนนลาดพร้าวอีกแห่งหนึ่ง เมื่อประมาณเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๓๕ ดิฉันได้ไปเยี่ยมพี่สาวและได้พักค้างคืนที่บ้านซอยภาวนา ตื่นแต่เช้าประมาณตี ๔ ก็ออกจากบ้านซอยภาวนาจะกลับอพาร์ตเม้นต์ที่ซอยเอกมัย

ก่อนจะออกจากบ้านก็ไม่ลืมอาราธนาพระผงสมเด็จธรรมกาย (พิมพ์เหรียญกลมฝังเพชร) และพระผงรูปเหมือนหลวงพ่อวัดปากน้ำ (พิมพ์เหรียญกลม) ที่เคยได้ไว้เนื่องแต่การไปทอดกฐินที่วัดหลวงพ่อสด-ธรรมกายาราม อำเภอดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี

ขณะเดินออกจากบ้านจะไปปากซอย อยู่ห่างจากปากซอยภาวนา ประมาณ ๓๐๐ เมตร ก็สังเกตว่ามีชายหนุ่ม ๒ คน เดินตามจี้มาติดๆ ครั้นใกล้จะถึงตัวดิฉัน คนหนึ่งก็ร้องสั่งว่า

"เจ๊ ขอกระเป๋า"

รู้ว่ากำลังถูกจี้ ก็หยุดชะงัก **นึกถึงพระพุทธคุณพระผงสมเด็จธรรมกาย และพระผงรูปเหมือนหลวงพ่อวัดปากน้ำ ที่พกติดตัวมาทันที** ดิฉันจึงไม่ทันส่งกระเป๋าให้ ก็พอดีมีเสียงอีกคนหนึ่งพูดขึ้นว่า

"เฮ้ย จี้กระทั่งพระด้วยหรือวะ"

ปาฏิหาริย์พระพุทธคุณแท้ๆ ทั้ง ๒ คนนั้นทรุดตัวลง นั่งยกมือไหว้ และต่างพูดว่า

(บน) พระสมเด็จธรรมกาย พิมพ์จันทร์ลอย ธาตุ ๖ ฐานโค้ง ฝังเพชร
(ล่าง) พระพิมพ์รูปเหมือนหลวงพ่อสด พิมพ์จันทร์ลอย

* เล่าโดย คุณนัยนา ปัญญา

"นิมนต์เถอะครับหลวงพ่อ"

ดิฉันทั้งตื่นเต้นและดีใจ รีบสาวเท้าก้าวเดินต่อไป ก็เผอิญมีรถแท็กซี่คันหนึ่งแล่นตามมาทัน คงจะเห็นเหตุการณ์ด้วย แท็กซี่ได้เรียก ดิฉันขึ้นรถ "เจ๊ขึ้นรถเร็ว ๆ"

แต่ดิฉันปฏิเสธไม่ขึ้น เพราะกลัวจะเป็นพวกเดียวกัน แล้วจะกลายเป็นหนีเสือปะจระเข้ รีบเดินมาถึงป้อมตำรวจหน้าปากซอยภาวนานั่งพักตรงหน้าป้อมนั่นแหละ ทั้งที่ยังตื่นเต้นและเหนื่อยหอบ ตำรวจเห็นพฤติกรรมแปลก ๆ ของดิฉันก็ถามว่า "มีอะไรหรือ"

ดิฉันตอบว่า "เปล่า ไม่มีอะไรหรอก" เพราะคิดว่าถ้าแจ้งความพวกนั้นก็จะอาฆาตพยาบาท ดิฉันจึงไม่แจ้งความ

ดิฉันได้รอดปลอดภัยจากการถูกจี้ ก็เพราะอิทธิปาฏิหาริย์พระพุทธคุณพระผงสมเด็จธรรมกาย (พิมพ์เหรียญกลมฝังเพชร) และ**พระผงรูปเหมือนหลวงพ่อวัดปากน้ำ (พิมพ์เหรียญกลม) นั่นเอง**

รอดตายเพราะอานุภาพธรรมกาย*

คุณเพ็ญศรี เลิศวิชัย เป็นผู้ที่มีศรัทธาแน่นแฟ้นในพระพุทธศาสนา อยู่บ้านเลขที่ ๑๑/๑ หมู่ ๗ ตำบลเบิกไพร อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี มีกลุ่มมิตรสนิทที่ชักชวนกันไปทำบุญตามสถานที่ต่างๆ อยู่เสมอ ๑๒ คน ในวันที่ ๑๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๒ ได้ไปร่วมทอดกฐินสามัคคี ณ สถาบันพุทธภาวนาวิชชาธรรมกาย อำเภอดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี **คุณเพ็ญศรีได้รับของที่ระลึกเป็นพระผงสมเด็จพระธรรมกาย ของสถาบันพุทธภาวนาวิชชาธรรมกาย พิมพ์เหรียญกลม ๑ องค์** ตั้งใจว่าจะนำไปเลี่ยมสำหรับบูชาไว้กับตัว เมื่อยังไม่มีโอกาส จึงได้แต่เก็บไว้ในกระเป๋าถือ

พระสมเด็จธรรมกาย พิมพ์ขันทร์ลอย ซุ้มปราสาท รุ่นแรก

ต่อมาในวันที่ ๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๒ คุณเพ็ญศรีกับเพื่อนๆ ได้ชักชวนกันไปทำบุญเช่นเคย คราวนี้เดินทางโดยรถตู้เพื่อจะไปทำบุญที่วัดหนึ่งในจังหวัดอุทัยธานี ก่อนออกเดินทาง คุณเพ็ญศรีได้อาราธนาพระผงสมเด็จธรรมกายให้ช่วยคุ้มครองให้เดินทางโดยปลอดภัย การเดินทางเป็นไปด้วยดี จนถึงจุดที่ต้องขึ้นภูเขา เนื่องจากคนขับรถไม่ชำนาญเส้นทางนี้ ขณะขับขึ้นภูเขา รถเกิดเสียหลักพลิกคว่ำลงมาจากภูเขาด้านที่สูงชัน คุณเพ็ญศรีซึ่งนั่งอยู่ตอนท้ายของรถ กระเด็นออกมานอกรถรู้สึกตัวว่าหัวกำลังจะกระแทกพื้น จึงนึกถึงพระพร้อมกับกอดกระเป๋าถือที่มีพระผงสมเด็จพระธรรมกายไว้แน่น คิดว่าคงจะไม่รอดชีวิตแล้ว รู้ตัวอีกทีเมื่อตกถึงพื้นแล้ว คลำดูที่หัวรู้ว่าหัวไม่แตก รู้สึกดีใจมาก เหมือนตายแล้วเกิดใหม่ รีบไปช่วยผู้อื่นที่ยังติดอยู่ในรถ ดูจากสภาพรถตู้ที่พังยับเยินแล้ว ทุกคนจะต้องคาดว่าผู้โดยสารต้องเสียชีวิตหรือไม่ก็บาดเจ็บสาหัส แต่ปรากฏว่ามีสองคนที่เจ็บกว่าเพื่อน คือ คนขับรถไหปลาร้าหักและผู้โดยสารท่านหนึ่งหัวแตกต้องเย็บ ๖ เข็ม นอกนั้นบาดเจ็บเล็กน้อยส่วนคุณเพ็ญศรีนั้น จากการโหม่งพื้น

* เล่าโดย คุณเพ็ญศรี เลิศวิชัย

กระดูกคอทรุดลงเล็กน้อย นับว่ารอดมาได้ราวปาฏิหาริย์ เพราะการโหม่งพื้นที่แรงขนาดนี้มีโอกาสรอดชีวิตน้อยมาก

เมื่อหายเป็นปกติแล้วคุณเพ็ญศรีได้กลับมาทำบุญที่สถาบันพุทธภาวนาวิชชาธรรมกายอีก ด้วยความศรัทธาอย่างยิ่ง จึงได้เล่าประสบการณ์เกี่ยวกับอานุภาพของพระผงสมเด็จพระธรรมกายของสถาบันพุทธภาวนาวิชชาธรรมกายนี้ให้สาธุชนทราบเป็นธรรมทานโดยทั่วหน้ากัน **ธรรมแล ย่อมคุ้มครองรักษาผู้ประพฤติธรรม (ธมฺโม หเว รกฺขติ ธมฺมจารึ)**

คุณพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นั้นสุดที่จะประมาณได้ บัณฑิตผู้ทรงปัญญาย่อมพรรณนาได้ไม่มีที่สิ้นสุด **ท่านผู้ทรงความบริสุทธิ์ย่อมสามารถอาราธนาคุณพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ให้คุ้มครองปกป้องผู้ที่เคารพศรัทธาเลื่อมใสในพระรัตนตรัย โดยอาศัยวัตถุมงคล เช่น พระผงสมเด็จพระธรรมกายนี้เป็นสื่อได้** ส่วนการพิสูจน์นั้นเป็นภาระที่ท่านจะต้องทำด้วยตนเอง

รอดตายและกิจการค้าเจริญ
เพราะอานุภาพธรรมกาย*

ดิฉันรู้จักและเป็นลูกศิษย์หลวงป๋า (พระอาจารย์มหาเสริมชัย ชยมงฺคโล) มาประมาณ ๑๐ ปี ตั้งแต่ท่านยังทำงานอยู่ที่สำนักงานข่าวสารอเมริกัน ส่วนดิฉันนั้นเคยทำงานที่สถานเอกอัครราชทูตอเมริกัน กรุงเทพฯ หลวงป๋าเป็นผู้ที่ทำให้ดิฉันรู้จักวัดปากน้ำ ได้ไปกราบ (ศพ) หลวงพ่อวัดปากน้ำ รู้จักการปฏิบัติธรรม รู้จักการสร้างบุญกุศล ซึ่งบารมีของหลวงพ่อและผลบุญนี้ได้ช่วยให้ดิฉันรอดพ้นจากเหตุการณ์ จากร้ายกลายเป็นดี เช่น เมื่อประมาณ ๘ ปีที่แล้วมา ดิฉันได้ป่วยเป็นเนื้อร้าย ต้องทำการผ่าตัดบางส่วนของร่างกายทิ้ง ซึ่งดิฉันจะต้องเข้าโรงพยาบาลในวันเสาร์ ในวันพุธ หลวงป๋าจะสอนภาวนาธรรมที่ห้องทำงานของท่าน (ที่สำนักข่าวสารอเมริกัน) ระหว่างเที่ยงถึงบ่ายโมงเป็นประจำ วันนั้นดิฉันได้เรียนให้หลวงป๋าทราบ ท่านก็บอกว่า "เนื้อก้อนเดียว ตัดทิ้งเสียเถอะ จะช่วย" ทำให้ดิฉันมั่นใจในการผ่าตัดครั้งนี้ว่าเราต้องไม่เป็นอะไรแน่ ก็ปรากฏว่าหลังจากผ่าตัด เป็นที่น่ามหัศจรรย์มาก ดิฉันไม่ต้องฉายแสงหรือรับประทานยา และทุกอย่างก็ปกติดี จนทุกวันนี้

อีกเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นเมื่อต้นปี ๒๕๓๓ **ลูกชายของดิฉันยุทธพงษ์ ศุขวัฒนะกุล ซึ่งก็เคยมาปฏิบัติธรรมกับหลวงป๋า ๒ ครั้ง และมีพระผงสมเด็จพระธรรมกาย (พิมพ์เหรียญกลม)** ของสถาบันพุทธภาวนาวิชชาธรรมกาย **องค์เดียวแขวนติดตัวอยู่เสมอ** อายุเพิ่งครบ ๑๕ ปี เมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๓๓ ซึ่งดิฉันตั้งใจไว้ว่าหลังวันเกิดเขาแล้ว จะพาไปทำสังฆทานที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เพราะโรงเรียนที่ลูกชายกำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

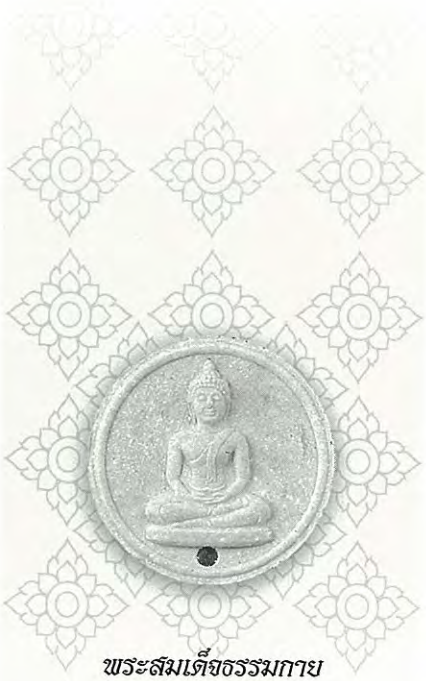

พระสมเด็จธรรมกาย
พิมพ์จันทร์ลอย
ธาตุ ๖ ฐานโค้ง ฝังมรกต

* เล่าโดย คุณพวงแก้ว ศุขวัฒนะกุล บริษัท เอสเอ็นบี แทรเวล เซอร์วิส จำกัด

ซึ่งเป็นโรงเรียนเอกชน เนื่องจากเหลือเวลาอีกเพียง ๒ เดือน ก็จะจบการศึกษา นักเรียนก็จะแยกย้ายกันหาโรงเรียนใหม่ ทุกปีทางโรงเรียนเขาจะจัดกิจกรรมให้เฉพาะเด็กชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ไปเข้าค่ายต่างจังหวัด คราวนี้จะไปยังเขาตะเกียบ หัวหิน ออกเดินทางจากกรุงเทพฯ วันศุกร์ที่ ๓ กุมภาพันธ์ และกลับวันอาทิตย์ที่ ๕ กุมภาพันธ์ ดิฉันเป็นห่วงลูกเสมอทุกครั้งที่ลูกไปต่างจังหวัด โดยที่ดิฉันไม่ได้ไปด้วยครั้งนี้ก็เช่นกัน

คืนก่อนเดินทาง ก็ให้ลูกสวดขอบารมีหลวงพ่อให้คุ้มครองและก็เตือนให้สวดทุกคืน แล้วเย็นวันเสาร์ประมาณ ๕ โมงเย็น เด็กหลายคนได้ลงเล่นน้ำทะเลแถวหน้าที่พัก ลูกชายเล่าว่า ขณะกำลังเล่นน้ำซึ่งอยู่แค่หน้าอก โดยไม่คาดฝันได้มีคลื่นลูกใหญ่พัดเข้ามาแล้วกวาดดูดเอาเด็กที่เล่นน้ำออกไป หลายคนไม่สามารถช่วยตัวเองเข้าหาฝั่ง ลูกชายบอกว่า ต้องออกแรงว่ายน้ำเข้าหาฝั่งเพื่อฝืนแรงดูดของน้ำ และพยายามช่วยเพื่อนได้ ๒-๓ คน แต่มีหลายคนถูกพัดหายไป ทางครูและคณะได้เอาเรือออกไปช่วย มี ๕ คนต้องเสียชีวิต พบร่างแค่ ๔ คน อีก ๑ คน จนถึงวันนี้ก็ยังหาไม่พบ ทางโรงเรียนเองก็ได้พยายามช่วยเหลือ และรับผิดชอบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

หลังจากนั้นอีก ๑ อาทิตย์ คือวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ อันเป็นวันมาฆบูชาพอดี ดิฉันและลูกได้ไปทำบุญวันเกิด ถวายสังฆทานปล่อยปลารวมทั้งได้อุทิศส่วนกุศลให้แก่เพื่อนๆ ของลูกชาย **เพราะบารมีของหลวงพ่อวัดปากน้ำและอานุภาพของธรรมกาย ดิฉันจึงรอดพ้นจากโรคร้าย** และ**ลูกชายก็พ้นจากอันตราย จนกิจการค้าของสามีก็ประสบผลเจริญก้าวหน้าตลอดมา**

อานุภาพพระสมเด็จธรรมกาย รุ่นที่ ๑ ฝังทับทิม พิมพ์จันทร์ลอย

ข้าพเจ้าได้รับ **พระสมเด็จธรรมกาย รุ่น ๑ ฝังทับทิม** เป็นพระของขวัญจากการร่วมสร้างอุโบสถ ของวัดหลวงพ่อสดธรรมกายาราม เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๑ ได้นำไปเลี่ยมทองแขวนติดตัวเพียงองค์เดียวตลอดมา

ปี พ.ศ. ๒๕๓๒ คืนวันหนึ่งเวลาประมาณ ๕ ทุ่มเศษ ข้าพเจ้าขับรถยนต์เดินทางกลับในหมู่บ้าน ถนนพุทธมณฑลสาย ๔ ซึ่งขณะนั้นเป็นถนนสองเลนแคบๆ รถวิ่งสวนกัน เวลานั้นข้าพเจ้ารู้สึกง่วงนอน แต่แข็งใจขับรถเพื่อกลับบ้านให้ได้ เหลือระยะทาง ๒๐๐ เมตร ก็จะเลี้ยวซ้ายเข้าปากทางหมู่บ้าน ข้าพเจ้าจึงเปิดไฟเลี้ยวขวา (เปิดไฟผิด) และชะลอความเร็วลง รถบรรทุกที่วิ่งตามมาด้วยความเร็วสูง จึงหักออกไปทางซ้ายมือเพื่อจะแซงไป พอดีถึงปากทางเข้าหมู่บ้าน ข้าพเจ้าจึงขับรถเลี้ยวซ้ายเพื่อจะเข้าหมู่บ้าน โชเฟอร์คนขับรถบรรทุกที่ตามมากระชั้นชิดจึงหักออกไปทางขวาอย่างรวดเร็ว (เหลือระยะทางห่างไม่ถึง ๓ เมตร) พร้อมตะโกนด่าด้วยถ้อยคำหยาบคาย ข้าพเจ้าตกใจสุดขีด หายง่วงทันที เอามือกุมพระสมเด็จฯ แล้วรีบขับรถเข้าหมู่บ้านโดยเร็ว สายตาของข้าพเจ้าเหลือบเห็นสัญญาณไฟรถของตนเองเปิดไฟผิดข้างจริงๆ

อีก ๓-๔ เดือนต่อมา ข้าพเจ้าขับรถเดินทางจากชะอำ เพชรบุรี เพื่อกลับบ้านที่ถนนพุทธมณฑลสาย ๔ มีเพื่อนร่วมเดินทาง ๑ คน ขณะที่ข้าพเจ้าขับรถผ่านชุมชนอ้อมน้อย ซึ่งขณะนั้นการจราจรพลุกพล่าน มีรถโดยสารประจำทางคันหนึ่งวิ่งออกมาจากซอยตัดหน้ารถที่ข้าพเจ้าขับอยู่ ข้าพเจ้าเหยียบเบรกรถเต็มที่จนรถ

พระสมเด็จธรรมกาย
พิมพ์จันทร์ลอย
ซุ้มปราสาท รุ่นแรก ฝังทับทิม

* เรียบเรียงจากคำบอกเล่าของนายวรกิจ ทองใย

หมุนและเลื่อนไถลลงข้างถนน จะพุ่งเข้าชนตู้โทรศัพท์สาธารณะและเสาไฟฟ้าที่อยู่บริเวณนั้น เพื่อนร่วมเดินทางร้องตะโกนด้วยความตกใจ และแล้วจู่ๆ เครื่องยนต์ก็ดับ รถมาหยุดตรงหน้าตู้โทรศัพท์สาธารณะพอดี ซึ่งห่างไม่ถึง ๑ ฟุต มีคนมามุงดูหลายคน และก็แยกย้ายกันไปเพราะเห็นว่ารถและคนไม่เป็นอะไร

ต่อมาอีก ๒ วัน ข้าพเจ้าขับรถเดินทางด้วยรถคันเดิมจากเชียงใหม่ผ่านลำปาง จะเข้าจังหวัดตาก โดยมีผู้ร่วมเดินทางอีก ๒ คน รถขับมาด้วยความเร็วสูง ขณะลงเนินเขา อยู่ดีๆ ยางล้อรถด้านขวาระเบิด รถจึงส่ายไปมา **ข้าพเจ้าตั้งสติพร้อมระลึกถึงพระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำและพระสมเด็จฯ ที่แขวนคอ อาราธนาขอได้โปรดช่วยคุ้มครองด้วย** ข้าพเจ้าพยายามประคองพวงมาลัยเอาไว้อย่างมั่นคง โดยไม่เหยียบเบรกเลย (ด้วยเกรงว่าอาจจะพลิกคว่ำได้ถ้าเหยียบเบรก) โชคดีที่ไม่มีรถวิ่งสวนมา รถวิ่งไปได้ประมาณ ๓๐๐ เมตร ก็หยุดจอดข้างทางโดยความปลอดภัย เมื่อข้าพเจ้าเปลี่ยนยางอะไหล่แล้ว ก็ขับรถ เดินทางต่อจนถึงบ้านโดยปลอดภัย

อานุภาพอัศจรรย์

พระผงวัดหลวงพ่อสดธรรมกายารามในต่างแดน*

ดิฉันและสามี เริ่มรู้จัก**วิชชาธรรมกาย**เป็นครั้งแรก จาก **ท่านพระอาจารย์อาทิตย์ อนาลโย** เจ้าอาวาส**วัดลุมพินีวันวราราม** กิ่งอำเภอประจักษ์ศิลปคม จังหวัดอุดรธานี ซึ่งท่านเมตตาอบรมและสั่งสอนวิธีปฏิบัติแก่ประชาชนผู้มีความสนใจ และเลื่อมใสศรัทธาโดยทั่วไป ดิฉันและสามีจึงขอสมัครเข้าปฏิบัติด้วย

สำหรับตัวดิฉันเองนั้น มีสุขภาพไม่ค่อยแข็งแรงเหมือนบุคคลอื่น มักจะเจ็บป่วยออดๆ แอดๆ เรื้อรังมาโดยตลอด แม้จะทำการรักษาอย่างไรก็ไม่เคยหายขาดเสียที เข้าทำนองสามวันดีสี่วันไข้ ทำให้หมดเปลืองค่ารักษาพยาบาลตัวเองไปไม่น้อยเลย

หลังจากที่ดิฉันมาปฏิบัติกัมมัฏฐาน เจริญสมาธิตามแนวทาง **"วิชชาธรรมกาย"** ของ **หลวงพ่อสด วัดปากน้ำ** ที่วัดลุมพินีวันวราราม ซึ่งได้สั่งสอนสืบต่อกันมา และได้เล่าเรื่องสุขภาพของตัวเองให้พระอาจารย์อาทิตย์ฟัง ท่านได้แนะนำให้มาปฏิบัติสมาธิที่วัดทุกคืน ดิฉันก็ปฏิบัติตาม

เมื่อเวลาผ่านไประยะหนึ่ง ดิฉันสังเกตว่าสุขภาพทั้งทางร่างกายและจิตใจดีขึ้น ผิดกว่าแต่ก่อนมากทีเดียว อาการสามวันดีสี่วันไข้ดังที่ได้กล่าวมาแล้วไม่ปรากฏอีกเลย ทำให้ดิฉันมีกำลังใจเป็นอย่างยิ่ง พร้อมกับเกิดศรัทธาในการปฏิบัติสมาธิตามแนววิชชาธรรมกายอย่างมั่นคง

ในช่วงเวลานั้น สามีเดินทางไปทำงานที่ประเทศลิเบีย สังกัดอยู่กับ**บริษัทดองอา** ของเกาหลีใต้ มีหน้าที่เป็นพนักงานขับรถให้กับนายแพทย์ประจำบริษัท ซึ่งเดินทางไปตรวจรักษาคนงานของบริษัทตามแคมป์ต่างๆ ส่วนดิฉันก็อยู่กับลูกๆ ๓ คน ซึ่งเป็นผู้หญิงทั้งหมด ที่อุดรธานี

ก่อนวันออกพรรษา พระอาจารย์อาทิตย์ได้ปรารภจะไปทอดกฐินที่

พระพิมพ์รูปเหมือนหลวงพ่อสด
พิมพ์ขันทร์ลอย

* เรียบเรียงจากคำบอกเล่าของ **คุณโนรี รักษาบุญ** บ้านเลขที่ ๔๐ หมู่ที่ ๒ บ้านดอนคง ตำบลอุ่มจาน กิ่งอำเภอประจักษ์ศิลปคม จังหวัดอุดรธานี

วัดหลวงพ่อสดธรรมกายาราม อำเภอดำเนิน-สะดวก จังหวัดราชบุรี และได้บอกบุญให้ญาติโยมในหมู่บ้าน ร่วมกันสร้างกุศลครั้งนี้ด้วย ตามกำลังศรัทธา แต่ถ้าใครบริจาคทำบุญตั้งแต่ ๑๐๐ บาทขึ้นไป พระอาจารย์อาทิตย์จะมอบ**พระผงจันทร์ลอย (ด้านหน้าเป็นรูปหลวงพ่อสดครึ่งองค์ ด้านหลังเป็นซุ้มปราสาททำวิชชา)** เป็นที่ระลึก ๑ องค์ ซึ่งดิฉันก็ได้ร่วมบริจาคทำบุญด้วยเช่นกัน

หลังจากทอดกฐินลุล่วงไปแล้ว พระอาจารย์อาทิตย์ ก็ได้มอบพระผงจันทร์ลอย วัดหลวงพ่อสดฯ ให้จำนวน ๑ องค์

ดิฉันได้นำพระผงจันทร์ลอยไปอัดกรอบพลาสติกไว้ พอดีมีคนรู้จักกันไปทำงานที่ลิเบีย แล้วกลับมาเยี่ยมบ้าน เมื่อเขากลับไปทำงานที่ลิเบียต่อ ดิฉันจึงได้ฝากพระผงองค์ดังกล่าวไปให้สามีเพื่อคุ้มครองตัว

ต่อมา ประมาณเดือน**กรกฎาคม ๒๕๓๙** ดิฉันได้ทราบข่าวร้ายจากลิเบียว่า สามีประสบอุบัติเหตุรถชนอย่างรุนแรง กล่าวคือ ขณะที่สามีกำลังขับรถไปกับนายแพทย์เพื่อออกไปปฏิบัติหน้าที่ มีรถยนต์คันหนึ่ง ซึ่งขับโดยชาวลิเบียแล่นสวนทางมาด้วยความเร็วสูงบนถนนอีกสายหนึ่ง ซึ่งเป็นทางคู่ขนานโดยมีเกาะกลางถนนกั้นแบ่งเส้นทางเอาไว้ จู่ๆ รถของชาวลิเบียเกิดเสียหลักพุ่งลอยข้ามเกาะกลางถนนดิ่งเข้าชนประสานงากับรถของสามีที่กำลังแล่นไปตามปกติ ผลก็คือ รถทั้ง ๒ คัน แหลกยับเยินไม่มีชิ้นดี ผู้ประสบเหตุซึ่งมีทั้งคนงานชาวไทยและชาวลิเบียรีบเข้ามาช่วยเหลือ เพื่อนำผู้บาดเจ็บส่งโรงพยาบาล ปรากฏว่า ชาวลิเบียที่ขับรถด้วยความเร็วสูงและโดยความประมาท บาดเจ็บสาหัส อาการเป็นตายเท่ากัน แต่เมื่อมาช่วยสามีและนายแพทย์ที่มาด้วยกันออกจากซากรถ ทุกคนไม่ว่าจะเป็นคนไทยหรือแขกอาหรับต่างอัศจรรย์ใจไปตามๆ กัน เพราะนายแพทย์ที่นั่งรถมากับสามีบาดเจ็บเพียงเล็กน้อย

ส่วนสามีดิฉันไม่เป็นอะไรเลย !

ทั้งๆ ที่สภาพของรถซึ่งสามีเป็นผู้ขับพังยับเยินแทบจะกลายเป็นเศษเหล็กไปทั้งคัน ไม่น่าเชื่อว่าผู้ขับขี่และผู้นั่งมาในรถ จะรอดชีวิตได้โดยมีผู้บาดเจ็บนิดหน่อยเพียงคนเดียว ส่วนคนขับ (สามีดิฉัน) ไม่มีร่องรอยบาดแผล แม้แต่รอยข่วน

คราวนี้ในหมู่คนงานไทยด้วยกัน ก็ถามกันให้วุ่นว่าสามีดิฉัน มี **"ของดี"** อะไรคุ้มครองป้องกันตัว สามีบอกว่ามี**พระผงวัดหลวงพ่อสดฯ ราชบุรี ห้อยคอเพียงองค์เดียวเท่านั้น** มีคนไทยหลายคนอยากได้พระผงฯ ของสามี ถึงกับเสนอราคาขอบูชาต่อด้วยตัวเลขหลักหมื่นขึ้นไปแต่สามีไม่ยอมตกลงด้วยทุกกรณี เพราะเขารอดชีวิตมาได้ก็ด้วยบารมีของพระผงองค์นี้

นี่คือเรื่องอัศจรรย์จากอานุภาพของพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ อันเนื่องกับ**พระผงจันทร์ลอย วัดหลวงพ่อสดธรรมกายาราม อำเภอดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี** ที่ไปปรากฏในต่างแดน ซึ่งดิฉันผู้เล่ามีความเชื่อมั่นในคุณพระรัตนตรัย โดยเฉพาะ คุณของวัตถุมงคลตระกูลวัดปากน้ำ โดยสิ้นความลังเลสงสัยใดๆ ทั้งสิ้นค่ะ

ลูกนายธนาคารรอดตาย
ด้วยพระสมเด็จธรรมกายคุ้มครอง*

เมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๓๒ เป็นช่วงเวลาที่ **คุณปิยะบุตร ชลวิจารณ์** กรรมการผู้จัดการใหญ่ธนาคารสหธนาคาร จำกัด (ตำแหน่งในขณะนั้น) และครอบครัว อยู่ในระหว่างพักผ่อนที่บ้านพักส่วนตัวในกรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ

ตอนสายวันนั้นเวลาประมาณ ๑๐.๐๐ น. คุณปิยะบุตรพาครอบครัวจะไปจับจ่ายซื้อของ ขณะนั้นคุณปิยะบุตรได้เดินนำหน้าบุตรและภรรยาเพื่อจะอ้อมไปเปิดประตูรถทางด้านขวา ซึ่งจอดอยู่ข้างทางริมซอย **ด.ช.พจน์ปรีชา** บุตรชายคนเล็กได้ผละวิ่งออกไปกลางถนน โดยที่พ่อแม่ดึงแขนไว้ไม่ทัน พอดีกับที่ชาวอังกฤษขับรถจะรีบไปทำงานด้วยความเร็วผ่านมา เบรกไม่ทันจึงชน ด.ช.พจน์ปรีชา เข้าเต็มแรง ร่างของเด็กน้อยลอยละลิ่วไปตกห่างจากจุดที่ถูกชนราว ๔-๕ เมตร ฝ่ายคุณพ่อ (คุณปิยะบุตร) ได้แต่ยืนตะลึงดูลูกถูกรถชนกระเด็นต่อหน้าต่อตา พูดไม่ออกด้วยนึกว่าคงไม่รอด จนร่าง ด.ช.พจน์ปรีชา หล่นตุ๊บลง และเด็กร้องไห้จึงได้สติ และรีบวิ่งไปช้อนตัวลูก อุ้มขึ้นมาวางที่รถ รีบจัดการเรียกรถพยาบาลและตำรวจ นำเด็กส่งโรงพยาบาล คุณปู่ (คุณบรรเจิด ชลวิจารณ์) นั้นถึงกับจะเป็นลม ต้องดมยาดมอยู่พักใหญ่ แต่เมื่อแพทย์ได้ตรวจดูอาการและเอกซเรย์ดูทั่วแล้ว ไม่ปรากฏร่องรอยบาดเจ็บใดๆ นอกจากผิวหนังถลอกและมีรอยฟกช้ำภายนอกเพียงเล็กน้อยเท่านั้น และยังลุกขึ้นเดินไปขึ้นรถกลับบ้านได้เป็นปกติ

พระสมเด็จธรรมกาย
พิมพ์จันทร์ลอย
ซุ้มปราสาท รุ่นแรก

ด.ช.พจน์ปรีชา ชลวิจารณ์ อายุ ๘ ขวบ เป็นนักเรียนชั้นประถมปีที่ ๓ โรงเรียนจิตรลดา เล่าให้ฟังว่า เขาไม่ทราบว่าถูกรถชน รู้สึกแต่เพียงว่า เห็นเป็นดวงสว่างหุ้มตัวเขาลอยละลิ่วไป แล้วหล่นลงมา รู้สึกเจ็บเมื่อกระทบกับพื้นถนนจึงร้องไห้

ส่วนคุณปิยะบุตร ผู้บิดานั้นแสนจะโล่งใจ เพราะจะต้องเดินทางกลับประเทศไทยในวันรุ่งขึ้น (๑๒ ตุลาคม ๒๕๓๒) ล่วงหน้าก่อนครอบครัว เพื่อเตรียมงานกฐินสามัคคี **ที่สถาบันพุทธภาวนาวิชชาธรรมกาย** (ปัจจุบันเป็นวัดหลวงพ่อสดธรรมกายาราม) ในฐานะประธานกรรมการอุปถัมภ์ ในวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๓๒

ด.ช.พจน์ปรีชา ชลวิจารณ์ จึงเป็นอีกรายหนึ่งที่ปลอดภัย **รอดชีวิตได้ด้วยพุทธานุภาพของพระสมเด็จธรรมกาย (พระผงพิมพ์เหรียญกลม) ที่คล้องคออยู่เป็นประจำองค์เดียว** ซึ่งคุณปิยะบุตรได้มาจากสถาบันพุทธภาวนาวิชชาธรรมกาย เมื่องานทอดกฐินปี พ.ศ. ๒๕๓๑

* เรียบเรียงจากข้อมูลของคุณปิยะบุตร ชลวิจารณ์

ประสบการณ์พระผงสมเด็จธรรมกาย พิมพ์ธาตุ ๖ วัดหลวงพ่อสดธรรมกายาราม*

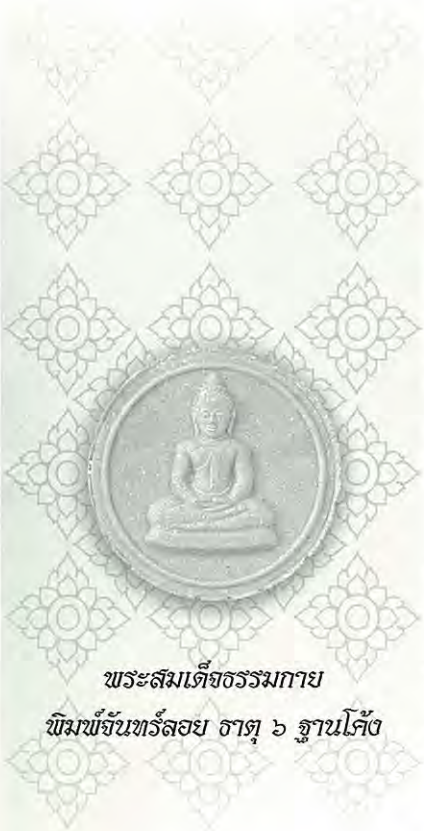

พระสมเด็จธรรมกาย
พิมพ์จันทร์ลอย ธาตุ ๖ ฐานโค้ง

สามเณรยศพล โพธิจันทร์ทอง อายุ ๑๑ ปี บรรพชาเป็นสามเณรที่วัดวาฬุการาม เคยมาอบรมธรรมปฏิบัติกัมมัฏฐาน ตามแนว**วิชชาธรรมกาย** กับคณะพุทธภาวนาวิชชาธรรมกายเคลื่อนที่ ซึ่งเปิดการอบรมเยาวชนภาคฤดูร้อนเมื่อต้นปี ที่วัดหนองยายพิมพ์ อำเภอนางรอง จังหวัดบุรีรัมย์

ก่อนบวชสามเณรยศพลเคยได้รับ **พระผงสมเด็จธรรมกายพิมพ์ ธาตุ ๖** หนึ่งองค์ สามเณรยศพล มีความยึดมั่นศรัทธาพระผงสมเด็จฯ องค์นี้มาก ต่อมาได้นำไปอัดกรอบพลาสติก และรักษาติดตัวไว้ตลอดเวลา

ช่วงปิดภาคเรียน **ด.ช.ยศพล** ซึ่งเรียนหนังสือระดับประถมศึกษา ที่โรงเรียนวัดวาฬุการาม จะเข้าโครงการบวชสามเณรภาคฤดูร้อน ซึ่งมีการจัดขึ้นเป็นประจำทุกปี

ครอบครัวของสามเณรยศพลมีอาชีพทำนา และเมื่อมีเวลาว่าง ด.ช.ยศพล ชอบที่จะติดตามโยมบิดาไปดูการทำนา หรือช่วยหยิบนั่นฉวยนี่ เป็นการช่วยเหลือโยมบิดาเท่าที่จะทำได้

วันหนึ่งเป็นวันหยุดเรียนสุดสัปดาห์ ด.ช.ยศพลได้ติดตามบิดาไปทำนาด้วย เมื่อไปถึงกลางทุ่งนา บิดาก็เริ่มขุดดินทำคันนา ด้วยวิธีเหวี่ยงจอบไปทางด้านข้าง แล้วตักดินขึ้นมาพอกทำคันนา

ขณะที่บิดากำลังขุดดินไปเรื่อยๆ ด.ช.ยศพลเดินเข้าไปนั่งเล่นข้างๆ โดยที่บิดาไม่รู้และไม่ทันได้มอง จึงเหวี่ยงจอบเข้าสับดินสุดแรง **แต่คราวนี้คมจอบไม่ถูกดิน แต่สับเข้าใส่ตรงหัวไหล่ลูกชายเต็มเหนี่ยว ถึงกับล้มกลิ้ง** บิดาตกใจสุดขีด รีบเหวี่ยงจอบทิ้ง แล้วถลันเข้าไปอุ้มลูกชายขึ้นมา เพราะคิดว่าคมจอบคงต้องสับเอาเลือดโชกเป็นแผลเหวอะหวะแน่ๆ แต่บิดาก็ถึงกับตะลึงเมื่อบริเวณหัวไหล่ของ ด.ช.ยศพล มีเพียงรอยช้ำแดงตามแนวคมจอบเท่านั้น ไม่มีบาดแผลหรือมีเลือดไหลซึมแม้แต่น้อย บิดาและเพื่อนบ้านที่ทำนาใกล้ๆ กัน เห็นเหตุการณ์ผันแปรจากความหวาดเสียว กลายเป็นความอัศจรรย์เช่นนี้ จึงสอบถาม ด.ช.ยศพลว่ามี **"ของดี"** อะไรในตัว? ด.ช.ยศพลจึงนำ **"พระผงสมเด็จธรรมกาย พิมพ์ธาตุ ๖"** ซึ่งกลัดติดเสื้อออกมาให้ดู บอกว่ามีพระผงวัดหลวงพ่อสดธรรมกายาราม จังหวัดราชบุรี เพียงองค์เดียว

บิดามารดาและเพื่อนบ้านจึงเชื่อว่า ด.ช.ยศพลไม่ได้รับอันตรายร้ายแรง เป็นเพราะ**คุณพระรัตนตรัย** และอานุภาพของ**พระผงสมเด็จธรรมกาย** ปกป้องคุ้มครองอย่างแน่นอน

* เรียบเรียงจากเรื่องของสามเณรยศพล โพธิจันทร์ทอง วัดวาฬุการาม อำเภอพล จังหวัดขอนแก่น

ตายแล้วฟื้น*

ความตายเป็นเรื่องปกติธรรมดาของสัตว์โลก สรรพสิ่งที่มีชีวิตย่อมมีวาระสุดท้าย คือ ต้องตายด้วยกันทั้งสิ้น ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดหลีกหนีความตายพ้นไปได้ แม้กระนั้น ทุกชีวิตต่างก็ไม่ปรารถนาเผชิญหน้ากับความตาย เพราะมันหมายถึงการพลัดพรากจากทุกสิ่งที่ตนมีตนเป็น ตนรักใคร่พอใจ และยังมีกิเลสหลงติดคิดว่าสิ่งนั้นสิ่งนี้เป็นของตนอยู่

เมื่อความตายมาถึง นั่นคือรูปกายสังขาร และจิตวิญญาณก็ได้ถึงกาลแตกดับในภพชาติหนึ่ง แล้วไปเกิดในชาติกำเนิดต่างๆ ตามพลังแห่งกรรมดีกรรมเลวของตน

ผู้ที่ตายตามอายุขัย คือ ตายด้วยกำหนดเวลาแห่งอายุของตน ซึ่งมีให้เพียงเท่านี้ ย่อมไม่มีอานุภาพแห่งปาฏิหาริย์ใดๆ มาช่วยให้ฟื้นคืนกลับมาได้

สำหรับผู้ซึ่งยังไม่ถึงกำหนดเวลาตายที่แน่นอน แต่ให้มีอันต้องเป็นไปถึงขั้นสิ้นลมหายใจ อวัยวะภายในหยุดทำงาน ก็เท่ากับตายไปแล้วอย่างสมบูรณ์เช่นกัน ในกรณีนี้บางคนอาจจะฟื้นขึ้นมาใหม่ได้ เช่นบุคคลที่ตายแล้วฟื้น ที่ปรากฏอยู่บ่อยๆ

เหตุปัจจัยที่ทำให้ตายแล้วฟื้นนั้นมีอยู่มากมาย และมีความซับซ้อนอย่างพิสดาร มีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กับเรื่องของกรรมเป็นส่วนใหญ่ หรือเป็นไปด้วย **พุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ สังฆานุภาพ** สามารถช่วยชีวิตให้ฟื้นขึ้นมาได้ (เฉพาะผู้ที่ยังไม่ถึงอายุขัย หรือตายด้วยกรรมหนักมาบั่นทอน)

เดือนตุลาคม ๒๕๔๐ **พระมหาวิชชา ญาณเมธี** ได้เดินทางกลับไปโปรดโยมบิดามารดาที่บ้านเกิด คือ บ้านขอบเหล็ก จังหวัดหนองบัวลำภู โดยมีเพื่อนพระภิกษุที่สนิทกัน และจำพรรษาร่วมอารามเดียวกันเดินทางไปด้วยหลายรูป

(บน) พระสมเด็จธรรมกาย พิมพ์จันทร์ลอย ธาตุ ๖ ฐานโค้ง (ล่าง) เหรียญภัตตาหาร รุ่นแรก เนื้อทองแดง

*เรียบเรียงจากคำบอกเล่าของพระมหาวิชชา ญาณเมธี (ป.ธ.๗) บัณฑิตมหาจุฬาฯ วัดหลวงพ่อสดธรรมกายาราม

ไปถึงบ้านขอบเหล็กแล้วได้ขออนุญาตเจ้าอาวาสวัดประจำตำบลพักเป็นการชั่วคราว

ระหว่างที่พระมหาวิชชา โปรดโยมบิดามารดาที่บ้านขอบเหล็ก แม่เฒ่าเพื่อนบ้านของโยมมารดาอายุประมาณ ๗๐ ปี ซึ่งมีเคหสถานบ้านเรือนอยู่ติดๆ กัน ได้สิ้นใจตายไปอย่างกะทันหัน ทั้งๆ ที่มีสุขภาพแข็งแรง มิได้เจ็บไข้ได้ป่วยเรื้อรังมาก่อนแต่อย่างไร ยังความเศร้าโศกอาลัยให้แก่บรรดาลูกหลานญาติมิตรที่อยู่เบื้องหลังอย่างยิ่ง

แม่เฒ่าเสียชีวิตไปเพียงไม่กี่นาที ข่าวนี้ก็กระจายไปทั่วทั้งหมู่บ้าน ผู้คนซึ่งรู้จักคุ้นเคยกับแม่เฒ่า จึงพากันมาเยี่ยมศพ แสดงความอาลัยกันเต็มบ้าน

นางเพ็ง โยมมารดาของพระมหาวิชชา ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของผู้ตาย ก็ไปที่บ้านของแม่เฒ่าผู้จากไปไม่มีวันกลับทันที อีกทั้งยังอาราธนาพระมหาวิชชาและพระเพื่อนไปยังบ้านผู้ตายพร้อมๆ กัน

วิถีชีวิตในสังคมชนบท ยังมีความผูกพันซึ่งกันและกัน ดุจเป็นญาติร่วมครัวเรือน มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ยินดีให้ความช่วยเหลือจนเต็มกำลังความสามารถ เช่นเดียวกับกรณีแม่เฒ่าที่เสียชีวิตอย่างกะทันหัน เพื่อนบ้านอาวุโสต่างมาชุมนุมประชุมกันพร้อมหน้า ร่วมปรึกษาหารือกับญาติของผู้ตายเรื่องจัดเตรียมงานศพตามขนบประเพณีพื้นฐานตั้งแต่การจัดหาโลงศพมาบรรจุศพ ไปจนถึงอาหารการกิน ซึ่งต้องช่วยกันทำเพื่อจัดเลี้ยงแขกผู้มาร่วมงานตลอดจนพิธีการทางศาสนา

ขณะนั้น ผู้ตายเสียชีวิตไปยังไม่ครบชั่วโมง นางเพ็ญโยมมารดาของพระมหาวิชชา นั่งอยู่ใกล้โลงศพแม่เฒ่ามากที่สุด พิจารณาหน้าตาผิวพรรณผู้ตายยังสดใสมีเลือดฝาด มิได้ซีดเซียวเขียวคล้ำดังเช่น คนตายทั่วๆ ไป ลองจับเนื้อตัวดูก็มีสภาพนุ่มนิ่ม แม้ผิวเนื้อจะเริ่มเย็นแล้วก็ตาม แต่ไม่ถึงขั้นเย็นเฉียบแข็งทื่อ เหยียดกระด้างไปทั้งตัว นางเพ็งก็เกิดความคิดขึ้นมาตามประสาคนบ้านนอกว่าหากผู้ตายยังพอมีบุญวาสนาเกื้อกูลอยู่ บางทีคุณบารมีอันศักดิ์สิทธิ์ของพระรัตนตรัยอาจช่วยให้เพื่อนบ้านฟื้นขึ้นมาจากความตายได้

เมื่อนางเพ็งคิดเช่นนั้น จึงประกาศออกไปด้วยเสียงดังๆ ว่า**ใครมีพระดี ขอเอามาคล้องคอช่วยยายคนตายหน่อย** ผู้ที่อยู่บนเรือนเวลานั้นต่างก็พากันเงียบ เนื่องจากไม่เชื่อมั่นว่า พระเครื่องของขลังที่ตนคล้องคออยู่นั้นเป็น **"ของดี"** จริง พระมหาวิชชาซึ่งนั่งอยู่ที่อันควรได้ยินโยมมารดากล่าวออกมาเช่นนั้น ก็ไม่เข้าใจจุดประสงค์อันแท้จริง คิดแต่เพียงว่าโยมมารดาคงมีเจตนาต้องการพระไป

คล้องคอศพผู้ตายเพื่อชี้ทางสว่างให้วิญญาณผู้ตายไปสู่สุคติ ขณะเดียวกันก็นึกขึ้นมาได้ว่าตนเองมี **พระสมเด็จพระธรรมกายรุ่นธาตุ ๖** และ **เหรียญภัตตาหารจักรพรรดิสมบัติ** ร้อยสายสร้อยเก็บไว้ในย่าม จึงได้อาราธนาออกจากย่ามมอบให้โยมมารดาไป

นางเพ็งรับพระสมเด็จฯ และเหรียญฯ มาแล้วก็นำไปคล้องคอศพ อธิษฐานขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยช่วยดลบันดาลให้แม่เฒ่ามีลมหายใจฟื้นขึ้นมา ถ้ายังไม่หมดอายุขัย หรือถ้าไม่ฟื้นก็ขอให้ได้ไปดีสู่สุคติภพด้วยเถิด

พระมหาวิชชา เล่าว่า ท่านไม่ได้คิดอะไร เพราะคนที่ตายไปแล้วจะฟื้นคืนกลับมามีชีวิตอีกคงหาได้ยาก โดยเฉพาะแม่เฒ่าผู้ซึ่งเสียชีวิตและกำลังนอนเหยียดยาวอยู่ตรงหน้ามีอายุมากถึง ๗๐ ปี หากจะกล่าวว่าเป็นการตายจากไปด้วยวัยอันสมควรก็คงไม่ผิดนัก ดังนั้นโอกาสฟื้นเห็นทีจะเป็นไปไม่ได้ แต่ท่านก็ไม่ได้พูดอะไรให้โยมแม่เสียกำลังใจ ระหว่างนั้น ก็สนทนากันด้วยเรื่องจัดงานศพเป็นส่วนใหญ่

กระทั่งเวลาผ่านไปนานพอสมควร เหตุการณ์เหลือเชื่อ ก็เกิดขึ้น จู่ๆ ร่างของแม่เฒ่าผู้ตายซึ่งนอนสงบแน่นิ่ง เกิดการขยับเคลื่อนไหวอย่างเห็นได้ชัด คราวนี้เสียงพูดคุยดังเซ็งแซ่พลันเงียบสนิทเหมือนปลิดทิ้ง สายตาทุกคู่จับจ้องมองมาที่ร่างผู้ตายเป็นจุดเดียวกัน ส่วนนางเพ็ง โยมมารดาของพระมหาวิชชา ซึ่งนั่งอยู่ใกล้ศพมากที่สุด ดูเหมือนจะตกใจมากกว่าใครอื่น ถึงกับนั่งตะลึงตัวแข็งทื่อ

ร่างของแม่เฒ่าขยับอีก และมีเสียงพูดแหบแห้งอ่อนระโหยว่า "ฉันคืนมาแล้ว ฉันไม่ตายแล้ว ขอน้ำกินหน่อย" คราวนี้โยมมารดาพระมหาวิชชาได้สติตะโกนเสียงลั่นบอกกับทุกคนที่รายล้อมอยู่เต็มห้องว่า "ยายคืน (ฟื้น) แล้วๆ" ลูกหลานญาติมิตรทุกคนที่อยู่บนเรือน ต่างปีติดีใจเหลือจะกล่าวหลังจากแม่เฒ่าได้ดื่มน้ำเข้าไปเต็มอึกแล้วก็พอมีแรงลุกขึ้นนั่ง และเล่าให้ฟังว่าก่อนสิ้นลมหายใจเกิดอาการจุกเสียดแน่นหน้าอก หายใจไม่ออก แล้วความรู้สึกทั้งหมดก็ดับวูบไป มารู้สึกตัวอีกครั้งปรากฏว่ากำลังเดินอยู่บนเส้นทางสายหนึ่ง เป็นทางเดินแคบๆ ทอดยาวไปไกลมากจนไม่รู้ว่าไปสิ้นสุดตรงไหน หรือไปบรรจบกับอะไร บรรยากาศที่ครอบคลุม ตลอดเส้นทางสายหนึ่งนั้นอับชื้นและมืดสลัวดูน่ากลัวมาก มองไม่เห็นคนอื่นๆ อยู่ในบริเวณนั้นเลย ทุกสิ่งทุกอย่างเงียบเชียบสงบสงัด แม่เฒ่าก็เดินไปเรื่อยๆ ความรู้สึกขณะนั้นคล้ายกับมีอำนาจอะไรอย่างหนึ่งบงการบัญชาให้เดินไปข้างหน้า เป็นอำนาจที่ยิ่งใหญ่จนไม่อาจขัดขืนได้เลย

เดินไปครู่หนึ่ง ก็เห็นแสงสว่างอยู่ตรงหน้า จึงเร่งฝีเท้าก้าวเดินเข้าไปหา ยิ่งเข้าใกล้ก็ยิ่งสว่างไสวเจิดจ้ามากเข้าทุกที แสงสว่างดังกล่าวมีรัศมีเป็นวงกลม และมีแต่ความเย็นสบาย พอเดินเข้าไปอยู่กลางแสงสว่างไสวเต็มตัว ความรู้สึกก็ดับวูบไปอีก พอรู้สึกตัวจึงได้รู้ว่าฟื้นจากความตาย

คราวนี้นางเพ็ง เป็นฝ่ายเล่าให้แม่เฒ่าฟังบ้างว่า **ที่แม่เฒ่าฟื้นคืนชีวิตมาได้เช่นนี้ คงเนื่องจากตนนำพระสมเด็จฯ ของพระลูกชาย ไปคล้องคอไว้ แล้วอธิษฐานว่าหากแม่เฒ่ายังไม่ถึงที่ตาย ยังไม่สิ้นอายุขัย ก็ขอให้อำนาจอันศักดิ์สิทธิ์ของคุณพระรัตนตรัยช่วยชีวิต และอานุภาพอันศักดิ์สิทธิ์ก็ช่วยชีวิตแม่เฒ่าไว้จริง ๆ**

แม่เฒ่าจึงเข้ามากราบนมัสการพระมหาวิชชาด้วยความปีติตื้นตันใจ พร้อมกับบอกว่าแสงอันสว่างไสว ซึ่งตนเห็นขณะที่ตายไปแล้วนั้น คงเป็นรัศมีจากคุณพระรัตนตรัยที่แผ่ไปจากพระสมเด็จฯ ซึ่งคล้องคอตนแน่ๆ

นี่คือประสบการณ์ของ**พระมหาวิชชา ญาณเมธี** ที่ท่านเคยผ่านมา พระมหาวิชชาไม่อาจยืนยันได้ว่าแม่เฒ่าเพื่อนสนิทของโยมมารดา ท่านฟื้นจากความตาย เนื่องจากพุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ สังฆานุภาพ ของสมเด็จธรรมกาย รุ่นธาตุ ๖ และเหรียญภัตตาหาร (สมเด็จจักรพรรดิ) หรือไม่เพราะเกินวิสัยที่จะหยั่งรู้ได้ แต่พระมหาวิชชา กล้ายืนยันได้ว่า **คุณพระรัตนตรัย** มีอานุภาพปกป้องคุ้มครองผู้ซึ่งประพฤติดี ปฏิบัติชอบได้จริงๆ

ประสบการณ์พระกริ่งสัมมาอะระหัง*

กระผมมีอาชีพขับรถตู้ให้เช่าบริการและรับส่งนักศึกษา มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มาทำบุญที่วัดหลวงพ่อสดฯ และได้รับ **พระกริ่งสัมมาอะระหัง** เป็นที่ระลึก ๑ องค์ ประมาณกลางเดือนมกราคม ๒๕๔๘ มีผู้จ้างรถตู้ไปเที่ยวที่จังหวัดน่าน ขากลับเข้ากรุงเทพฯ เส้นทางสายเอเชีย

ขณะที่รถวิ่งมาถึงเกือบครึ่งทาง อ.บางปะหัน จ.พระนครศรีอยุธยา ซึ่งจะต้องขึ้นทางด่วนบางบัวทอง เวลาประมาณ ๒๐.๐๐ น. รถวิ่งด้วยความเร็ว ๑๓๐ กม./ชม. อยู่ๆ ก็เหมือนมีของมีคมมาทิ่มที่ตรงลิ้นปี่ ครั้งแรกผมคิดว่ากรอบพระกริ่งฯ ที่แขวนอยู่องค์เดียวแตกแล้วมาทิ่ม รู้สึกจี๊ดๆ แต่ก็ไม่ได้คิดอะไร ขับรถมาเรื่อยๆ สักพักหนึ่งเกือบจะขึ้นทางด่วนก็มีอาการเหมือนเดิม แต่มีความรู้สึกว่าทิ่มแรงกว่าเก่า จึงตกใจและชะลอรถลงเหลือประมาณ ๘๐ กม./ชม. และลดความเร็วลงเรื่อยๆ สิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น ปรากฏว่า ล้อรถด้านขวาข้างหลังได้หลุดจากตัวรถ และรถก็เอียงไปถูกับพื้นถนน รถวิ่งไปอีกกิโลเมตรผมจึงค่อยๆ แตะเบรกและประคองรถให้หยุดได้โดยปลอดภัย ไม่มีใครได้รับอันตรายใดๆ เลย ผมมั่นใจและยกมือขึ้นไหว้พระกริ่งฯ น้ำตาผมไหล รถผมและผู้โดยสารปลอดภัย **นี่เป็นเพราะอานุภาพบารมีของคุณพระศรีรัตนตรัย หลวงปู่สด หลวงป๋า และพระกริ่งสัมมาอะระหัง** โดยแท้

พระกริ่งสัมมาอะระหัง

* เรียบเรียงจากเรื่องของนายอุทัย ทรัพย์เฉลิม เลขที่ ๗ ถ.รามคำแหง ๑๖๖ แยก ๑๑ แขวง/เขตมีนบุรี กทม.

อานุภาพพระของขวัญรุ่น ๓ และพระกริ่งสัมมาอะระหัง*

พระกริ่งสัมมาอะระหัง

กระผมนายชิตพล ทองใย ตำแหน่งวิศวกรฝ่ายผลิตโรงงานซีพี จ.ระยอง ขณะที่ผมกำลังควบคุมเครื่องจักรรีดพลาสติก จะด้วยความประมาทเผลอเรอก็เป็นได้ มือซ้ายของผมได้ไหลเข้าไปในเครื่องจักรซึ่งเป็นลักษณะลูกกลิ้งที่บดปลาหมึก ลูกหนึ่งได้หนีบเอามือข้างซ้ายของผมเข้าไปจนลึกถึงข้อมือ พอดีมีพนักงานที่อยู่ข้างๆ เห็น จึงได้รีบยกสวิตช์ไฟลง เครื่องจักรจึงหยุดทำงาน ใครๆ ก็ร้องว่ามือผมต้องแหลกแน่นอน ผมค่อยๆ ชักมือออกจากลูกกลิ้งที่หนีบมือออกอย่างช้าๆ ปรากฏว่าไม่มีเลือดออกแม้แต่น้อย ผมจึงไปเอกซเรย์ดูปรากฏว่าไม่เป็นอะไรเลย ทุกคนพูดว่า เหลือเชื่อ แขวนพระอะไร ซึ่ง**ในคอผมแขวนพระของขวัญรุ่น ๓ ของวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ พระกริ่งสัมมาอะระหัง** และ**พระธาตุกายสิทธิเงินยวงพิมพ์ปิดตา ของหลวงป๋า** ผมรีบโทรบอกพ่อคมสัน ทองใย ทันทีเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้พ่อฟัง พ่อบอกว่าเพราะบารมีของหลวงปู่สด หลวงป๋า และพระที่ลูกห้อยคอไว้ทั้งหมดช่วยคุ้มครองลูก อย่าลืมแขวนพระโดยเด็ดขาดไม่ว่าจะเดินทางไปไหน ขอให้อยู่ในศีลธรรมเสมอๆ รู้จักบริจาคทาน รักษาศีล เจริญภาวนาให้ยิ่งๆ ขึ้นไป

* เรียบเรียงจากเรื่องของนายชิตพล ทองใย วิศวกรฝ่ายผลิต โรงงานซีพี จ.ระยอง

ด้วยอานุภาพพระเหรียญ ให้รอดตายจากอุบัติเหตุ*

คนเฒ่าคนแก่ มักจะพูดสอนลูกหลานอยู่เสมอ ๆ ว่า วัยเบญจเพศ (อายุ ๒๕ ปี) จะทำอะไรต้องระมัดระวังตัวให้มาก ๆ เพราะมีคนจำนวนไม่น้อยที่ต้องจบชีวิตลง หรือประสบอุบัติเหตุ

ปี พ.ศ.๒๕๔๘ ผมอายุ ๒๕ ปีพอดี ผมระมัดระวังตัวมาก เพื่อความไม่ประมาท **ผมอาราธนาพระเหรียญภัตตาหารเงินหน้าทองรุ่นแรก ของวัดหลวงพ่อสดธรรมกายาราม แขวนติดตัวประจำ** วันหนึ่งในเดือนมีนาคม พ.ศ.๒๕๔๘ ผมได้ขับขี่รถจักรยานยนต์ยามาฮ่า รุ่น เจอาร์ (JR) เดินทางจากอำเภอสูงเนินไปโคราช ด้วยความเร็วประมาณ ๑๒๐ กม.ต่อ ชม.

เวลาประมาณ ๑๗.๓๐ น. ขณะที่ขับอยู่ในเส้นทางนั้น รถยนต์คันหนึ่งได้เฉี่ยวจักรยานยนต์ของผมอย่างแรง ทำให้ผมเสียหลัก รถจักรยานยนต์ล้มลง ตัวผมกลิ้งไปตามถนนไกลประมาณ ๓๐ เมตร แล้วไปติดอยู่ใต้ท้องรถกระบะที่จอดอยู่ข้างถนน เสื้อและกางเกงของผมขาดไปหลายจุด แต่ร่างกายของผมมีแผลถลอกเพียงเล็กน้อย รถยนต์ที่เฉี่ยวผมก็ขับหนีไปเลย

ผมจึงไปกราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อ พระราชญาณวิสิฐ (หลวงป๋า ของผม) ที่วัดหลวงพ่อสดธรรมกายาราม หลวงป๋าได้ให้ **เหรียญรูปเหมือนพระภาวนาวิสุทธิคุณ (รุ่นดับไฟใต้ เนื้อนวโลหะ) ๑ เหรียญ** ผมจึงได้เลี่ยมและแขวนติดตัวเพิ่มอีก ๑ องค์

ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๘ ผมมีความจำเป็นจะต้องรีบไปฟังการสัมมนาที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล จึงขับขี่รถจักรยานยนต์ ฮอนด้า รุ่นซีบีอาร์ (CBR) เวลาประมาณ ๑๘.๔๕ น. ด้วยความเร็ว ๘๐ กม. ต่อ ชม. เวลาผ่านไปถึง ๑๙.๐๐ น. ฝนตกลงมาทำให้ถนนลื่น ผมจึงเสียหลักรถล้มลง รถกระบะที่วิ่งตามมาได้พุ่งเข้าชนรถของผมเต็มที่ คราวนี้รถของผมพังยับเยิน แต่ผมมีเพียงแผลถลอกเล็กน้อยเท่านั้น ผู้คนที่ยืนอยู่ข้างถนนได้เข้ามาช่วยและถามผมว่ารอดมาได้อย่างไร **ผมคิดว่าเป็นเพราะพระพุทธคุณของพระทั้ง ๒ องค์ที่ผมแขวนติดตัวนี้อย่างแน่นอน**

(บน) เหรียญภัตตาหาร รุ่นแรก เนื้อเงินหน้าทอง
(ล่าง) เหรียญรูปเหมือน พระภาวนาวิสุทธิคุณ เนื้อนวโลหะ

---

* เรียบเรียงจากเรื่องของนายจตุพล นาคินชาติ (เดี่ยว) ที่อยู่เลขที่ ๘ ม.๑ ต.หนองยายพิมพ์ อ.นางรอง จ.บุรีรัมย์ ๓๑๑๑๐ โทร. ๐๘-๙๑๙๐-๖๕๓๙

ด้วยบารมีพระเหรียญรูปเหมือนพระภาวนาวิสุทธิคุณ* รุ่นดับไฟใต้ หลังพระพุทธเจ้า ๕ พระองค์ ทหาร ตำรวจ ทุกคนปลอดภัย ที่ "กรือเซะ"

เมื่อเดือนมิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๗ ก่อนกรณีผู้ก่อการร้ายเข้าโจมตีที่ตั้งทหารใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ พร้อมกันรวม ๑๐ กว่าจุด คณะนายทหารจากกองพลที่ ๑ ที่ได้รับการบรรพชาอุปสมบท ณ พัทธสีมาวัดสระเกศ ราชวรมหาวิหาร กรุงเทพฯ แล้วได้ไปอยู่อบรมธรรมปฏิบัติที่วัดหลวงพ่อสดธรรมกายาราม เพื่อถวายพระราชกุศล แด่สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เป็นเวลา ๑๕ วัน แล้วมีบางส่วนยังไม่ลาสิกขาและได้ขอให้หลวงป๋า **พระราชญาณวิสิฐ** (สมณศักดิ์ในขณะนั้นเป็นที่ **พระภาวนาวิสุทธิคุณ**) สร้างเหรียญเพื่อไปแจกแก่ทหาร ตำรวจที่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ ณ ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ (ยะลา-ปัตตานี-นราธิวาส)

เหรียญรูปเหมือนพระภาวนาวิสุทธิคุณ
รุ่นดับไฟใต้
หลังยันต์พระพุทธเจ้าห้าพระองค์
เนื้อทองแดง

หลวงป๋าท่านจึงได้สร้างเหรียญ "**พระพุทธเจ้า ๕ พระองค์ ดับไฟใต้**" ขึ้นเป็นรุ่นแรก จำนวน ๑๐,๐๐๐ องค์ (สำเร็จด้วยโลหะทองแดง) แล้วได้มอบให้พระภิกษุนายทหารที่ยังไม่ได้ลาสิกขา ๕-๖ รูป ร่วมกับพระภิกษุวัดหลวงพ่อสดธรรมกายาราม ๒-๓ รูป และข้าพเจ้า (อาจารย์สมคิด ไพมณี) นำเหรียญพระดังกล่าวไปแจกให้ทหารและตำรวจในพื้นที่เขตความรับผิดชอบต่างๆ ของกองทัพภาคที่ ๔ ส่วนหน้า และหน่วยเฉพาะกิจต่างๆ ใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้

ต่อมาไม่นานได้เกิดกรณีผู้ก่อการร้ายได้เข้าโจมตีที่ตั้งทหาร ตำรวจรวม ๑๐ กว่าจุด ได้มีการปะทะต่อสู้กันระหว่างผู้ก่อการร้ายกับทหารตำรวจ ที่รุนแรงมาก คือที่ตำบล "**กรือเซะ**" ปรากฏว่า ทหาร ตำรวจของเราสามารถต่อสู้ป้องกันฐานที่มั่นไว้ได้ทุกจุด และปลอดภัยทุกคน

ได้ยินว่าหลวงป๋าท่านได้รับโทรศัพท์กราบขอบพระคุณจากหน่วยทหารตำรวจหลายแห่งว่า "ได้บารมีเหรียญ **"พระพุทธเจ้า ๕ พระองค์ ดับไฟใต้"** ที่หลวงป๋าท่านสร้างและได้มอบให้ไปแจกแก่ทหาร ตำรวจที่กำลังปฏิบัติหน้าที่อยู่ ทำให้ทุกคนปลอดภัยและชนะอริราชศัตรู ในครั้งนั้น"

ได้ยินว่า หลังจากกรณี "**กรือเซะ**" ประมาณ ๒ เดือน **พ.อ.มนัส คงแป้น ผบ.หน่วยเฉพาะกิจ ตั้งอยู่ที่วัดหลักเมือง จังหวัดปัตตานี** ซึ่งเป็นชาวราชบุรี เมื่อกลับไปเยี่ยมบ้านที่จังหวัดราชบุรี ก็ได้ไปพร้อมด้วยคณะนายทหารหลายนายไปกราบหลวงป๋าที่วัดหลวงพ่อสดธรรมกายาราม และรายงานหลวงป๋าว่า "**เพราะบารมีเหรียญพระพุทธเจ้า ๕ พระองค์ ดับไฟใต้** ที่หลวงป๋าให้เอาไปแจก พวกกระผมจึงอยู่ครบหมดทุกคน ไม่มีใครบุบสลาย (ปลอดภัย)"

---

* เรียบเรียงจากเรื่องของ พ.อ.มนัส คงแป้น ผบ.ฉก.ป.น. บันทึกโดย อาจารย์สมคิด ไพมณี อาจารย์โรงเรียนสุไหงโก-ลก จังหวัดนราธิวาส

อานุภาพพระผงจันทร์ลอยและพระกริ่งชัยมงคล

ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายให้จัดเตรียมงานพิธีการบรรจุของสำคัญไว้ที่วิหารพุทธภาวนา ให้ทันกำหนดงานของเช้าวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๐ ในคืนก่อนกำหนด ข้าพเจ้ารีบนอนแต่หัวค่ำ เพื่อจะได้ตื่นนอนแต่เช้า จนเวลาประมาณ ๐๕.๓๐ น. ได้เดินทางเท้าไปที่กุฏิ ๙ เพื่อนำแจกันดอกไม้ไปไว้ที่สถานที่พิธี ระหว่างทางซึ่งอยู่ในช่วงกำลังก่อสร้างและไม่มีไฟส่องสว่าง แต่ข้าพเจ้าซึ่งมีความคุ้นเคยพื้นที่ประกอบกับมีรถจากทางประตูหน้าวัดจอดเปิดไฟให้เห็นทางอยู่บ้าง จึงอาศัยแสงไฟรถเดินไปและตาก็มองรถนั้นด้วย ทันใดนั้นข้าพเจ้าได้เดินไปสะดุดกับสิ่งกีดขวางเข้าอย่างแรง จนตัวหมุนไป ๙๐ องศา หน้าล้มคว่ำลง ในมือซึ่งถือแจกันข้างละ ๒ ใบ หล่นลง พอได้สติก็พยายามลุกขึ้น สังเกตว่าแจกันแตกไป ๑ ใบ และรู้สึกเจ็บที่หน้าท้อง แต่ด้วยความมุ่งมั่นที่จะต้องช่วยงานให้สำเร็จลุล่วง จึงรีบไปทำงานที่ได้รับมอบหมาย

จนกระทั่งข้าพเจ้ามีเวลาว่างและยืนอยู่ในกลุ่มพระอาจารย์หลายรูป ที่มาช่วยงาน ก็นึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวเอง และมองไปที่หน้าท้องของตน พบว่าเสื้อมีรอยขาด จึงเปิดขึ้นดูต่อหน้าพระอาจารย์และได้เล่าเหตุการณ์ให้ฟัง ปรากฏว่าที่หน้าท้องของข้าพเจ้ามีรอยเหล็กเสียบแทงถึง ๒ แห่ง จนเสื้อขาด จึงเดินไปดูเหล็กที่ทำให้ข้าพเจ้าล้มคว่ำหน้าลงอย่างแรง ซึ่งเป็นเหล็กเส้นขนาด ๔ หุน หรือประมาณนิ้วก้อย สูงประมาณ ๗๐ เซนติเมตร แทงเข้าที่หน้าท้อง แต่ข้าพเจ้าก็ไม่เป็นอะไร นับว่าเป็นบุญอย่างมาก หลายท่านพูดว่าข้าพเจ้ามีของดี มีพระคุ้มครอง เมื่อได้ยินเช่นนั้นก็นึกถึงพระที่ติดตัวอยู่ ๒ องค์ คือ**พระผงจันทร์ลอย ซุ้มปราสาท** และ**พระกริ่งชัยมงคล ที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชญาณวิสิฐ ให้กับมือ และได้กำชับว่าให้นำติดตัวไว้เสมอ**

ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า **ด้วยอานุภาพของพระทั้งสององค์จึงทำให้ข้าพเจ้าปลอดภัย**

(บน) พระผงพิมพ์จันทร์ลอย ซุ้มปราสาท
(ล่าง) พระกริ่งชัยมงคล

* เรียบเรียงจากบันทึกของคุณนนท์ปวิธ แสงทอง โทร. ๐๘๕-๘๐๙๖๓๕๘

วัตถุประสงค์ของการสร้างพระสมเด็จธรรมกาย (พระตระกูลวัดปากน้ำ)

พระสมเด็จธรรมกาย (พระตระกูลวัดปากน้ำ) ทุกรายการนี้

๑. ได้มีส่วนผสมของ**ผงพุทธคุณ** ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ กรุงเทพฯ ที่เหลือจากการทำพระผงของขวัญ **รุ่น ๑-๒-๓** และพระผงธรรมขันธ์ **รุ่น ๔** กับเส้นเกศาของ**พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ กรุงเทพฯ** และ**หลวงพ่อพระราชพรหมเถร**

๒. ได้ผ่านการ**เจริญภาวนาวิชชาธรรมกายชั้นสูง** อันให้พุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ และสังฆานุภาพชั้นละเอียด โดย**หลวงพ่อราชพรหมเถร** รองเจ้าอาวาส และพระอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนาธุระ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ กรุงเทพฯ และ**หลวงพ่อเจ้าอาวาสวัดหลวงพ่อสดธรรมกายาราม** พร้อมด้วยศิษยานุศิษย์ ในพระเดชพระคุณหลวงพ่อฯ

การเจริญภาวนาอธิษฐานจิต และเจริญพุทธมนต์ (พระตระกูลวัดปากน้ำ)

ได้ผ่าน**การเจริญภาวนาอธิษฐานจิต และเจริญพระพุทธมนต์** โดยหลวงพ่อเจ้าอาวาสวัดหลวงพ่อสดธรรมกายาราม กับคณะศิษย์เติมพุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ และสังฆานุภาพ **ขอให้บังเกิดอานุภาพ** (ตามตำราบุรพาจารย์) **แก่ผู้ครอบครองโดยธรรม** ในทาง

๑. ให้เข้าสู่กระแสธรรมเป็นฝ่ายบุญ ฝ่ายสัมมาทิฏฐิ และเจริญในธรรมของพระพุทธเจ้า
๒. มหาอุด
๓. คงกระพันชาตรี
๔. แคล้วคลาด (รอดพ้นจากภยันตราย)
๕. ป้องกัน-แก้ถอนคุณไสย ป้องกัน-ขับไล่ภูตผีปีศาจ และบรรเทาความเจ็บไข้
๖. ป้องกันอันตรายจากเขี้ยว-งา-อสรพิษ
๗. มหาอำนาจ และเมตตา
๘. มหาลาภ (ให้ทำมาค้าขึ้น และเจริญด้วยลาภ-ยศ)
๙. คุ้มกันสรรพภัย ด้วยมงกุฎพระพุทธเจ้า ข่ายเพชร และกำแพง ๗ ชั้น